

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 42Cob/108/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123260995
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kubincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6123260995.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD., členiek senátu JUDr. Andrey Gindlovej a JUDr. Ľubice Mojžišovej v právnej veci žalobcu: I & R KONKURZY a REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., IČO: 36 865 265, Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava – Staré Mesto, správca konkurznej podstaty úpadcu Krupík Industrial, s.r.o., IČO: 46 236 210, Slovenských dobrovoľníkov 1439, 022 01 Čadca, právne zast. IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., IČO: 36 854 808, Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava – Staré Mesto proti žalovanému: JUDr. Ladislav Ščury, IČO: 33 916 071, Mierová ul. 1725, 022 01 Čadca, právne zast. JUDr. Sabína Hodoňová, Mariánske námestie 48/31, 010 01 Žilina, IČO: 42 224 501, o zaplatenie 5.837,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 11C/53/2023-148 zo dňa 13. marca 2024, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp.zn. 11C/53/2023-148 zo dňa 13. marca 2024 potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím v prvej časti výroku zamietol návrh na prerušenie konania, v druhej časti výroku uložil žalovanému povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 5.837,44 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.195,94 Eur od 27.8.2019 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 641,50 Eur od 27.8.2019 až do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur v prospech všeobecnej podstaty nezabezpečených veriteľov v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu Krupík Industrial, s.r.o. v konkurze, so sídlom Slovenských dobrovoľníkov 1439, 022 01 Čadca, IČO: 46 236 210, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Žilina, oddiel Sro., vložka č. 55003/L pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „Úpadca“) pod sp. zn. 9K/5/2018 na účet Správy konkurznej podstaty úpadcu v tvare IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v B. C., D., VS: XXXXXX. V tretej časti výroku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd poukázal na to že žalobca odvodil svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby z tej skutočnosti, že ako správca Úpadcu je oprávnený uplatňovať nároky Úpadcu voči jeho dlžníkom podľa § 47 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“). Žalobca v žalobe poukázal na to, že dňa 22.09.2015 Úpadca uzavrel so žalovaným Zmluvu o právnej pomoci, na základe ktorej žalovaný právne zastupoval Úpadcu v konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015, v ktorej sa Úpadca domáhal od spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. Matúškovo zaplatenia sumy 10 698,47 Eur. Okresný súd Galanta rozsudkom č.k. 15Cb/67/2015-150 zo dňa 04.04.2017 zaviazal spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. zaplatiť Úpadcovi sumu vo výške 10.698,47 Eur spolu s príslušenstvom a súčasne bola úpadcovi súdom priznaná plná náhrada trov konania. Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 31Cob/74/2017-195 zo dňa 15.08.2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu

Galanta č.k. 15Cb/67/2015-150 zo dňa 04.04.2017 a Úpadcovi priznal voči spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Rozsudok Okresného súdu Galanta v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave nadobudol právoplatnosť 08.09.2018 a vykonateľnosť dňa 12.09.2018. O výške náhrady trov predmetného súdneho konania bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Galanta č.k. 15Cb/67/2015-220 zo dňa 02.11.2018, ktorým súd uložil spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. povinnosť zaplatiť Úpadcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.211,94 Eur a náhradu ostatných trov konania vo výške 641,50 Eur do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia. Uznesením Okresného súdu Galanta č.k. 15Cb/67/2015-262 zo dňa 15.01.2019 súd zmenil napadnuté uznesenie a uložil spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. povinnosť zaplatiť Úpadcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.195,94 Eur a náhradu ostatných trov konania (súdny poplatok vo výške 641,50 Eur) do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 18.01.2019.

3. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 9K/5/2018 zo dňa 04.12.2018 zverejneným v Obchodnom vestníku MS SR č. 237/2018 pod značkou záznamu K093775 dňa 10.12.2018 konkurzný súd vyhlásil konkurz na majetok Úpadcu. Účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 11.12.2018. Správca úpadcu v rámci výkonu svojej činnosti za súčinnosti poskytnutej zo strany DEKaDAR, spol. s r.o. zistil, že spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. poskytla plnenie v rozsahu úpadcom priznanej náhrady v prospech účtu žalovaného. Výzvou na zaplatenie trov konania zo dňa 21.01.2019 žalovaný deklaruje, že je naďalej v postavení právneho zástupcu Úpadcu konajúc v mene Úpadcu bez existujúceho oprávnenia vyzval spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. na zaplatenie trov konania v celkovej výške 5.837,44 Eur. Dňa 18.03.2019 spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. uhradila náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.195,94 Eur a náhradu ostatných trov konania vo výške 641,50 Eur na bankový účet žalovaného.

4. Žalobca s poukazom na ust. § 52 ods. 1 ZKR uviedol, že vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu dňom 11.12.2018 zaniklo plnomocenstvo udelené žalovanému na základe zmluvy o právnej pomoci zo dňa 22.09.2015, preto žalovaný nebol v čase konkurzu vedeného na majetok Úpadcu oprávnený vymáhať v mene a na účet úpadcu. Žalovaný vyzval spoločnosť DEKaDAR na úhradu trov právneho zastúpenia s vedomosťou o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu, nakoľko dňa 14.01.2019 si žalovaný ako veriteľ v konkurze vedenom na majetok Úpadcu prihlásil pohľadávku v celkovej výške 2.062,50 Eur titulom podielovej odmeny z pohľadávky vysúdenej v predmetnom súdnom konaní v zmysle uzatvorenej zmluvy o právnej pomoci. Prihláška pohľadávky časovo predchádzala výzve na zaplatenie trov konania adresovanej spoločnosti DEKaDAR. Žalovaný sa teda svojím konaním nielen bezdôvodne obohatil na úkor úpadcu, ale s ohľadom na konkurzné konanie vedené na majetok Úpadcu zvýhodnil seba na úkor ostatných veriteľov Úpadcu. Žalobca tiež v žalobe poukázal na to, že v zmysle čl. III. zmluvy o právnej pomoci bol žalovaný povinný každých 12 mesiacov vystavovať faktúru za vykonané služby pozostávajúce z podielovej odmeny z vysúdenej pohľadávky a výdavkov žalovaného, na základe ktorej bol Úpadca následne povinný uhradiť podielovú odmenu, trovy a výdavky žalovanému. Žalovaný si predmetnú povinnosť nesplnil, faktúru za vykonané služby nevystavil a nedoručil Úpadcovi. Odmena za poskytnuté služby mala byť žalovanému uhradená zo strany Úpadcu na základe vystavenej faktúry. Žalobca zdôraznil, že žalovaný mal o vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu vedomosť a aj s ohľadom na jeho odbornosť musel poznať aj účinky tejto skutočnosti na oprávnenosť svojho postupu čo do vymáhania náhrady priznanej súdom Úpadcovi. Výzvu na zaplatenie trov konania nemožno za žiadnych okolností subsumovať pod výnimku vyjadrenú v § 52 ods. 1 ZKR spočívajúcu v urobení ešte všetko, čo neznesie odklad tak, aby úpadca neutrpel ujmu na svojich právach, keďže za žiadnych okolností nehrozilo premlčanie nároku Úpadcu na zaplatenie náhrady.

5. Žalobca ďalej uviedol, že vzhľadom na uvedené skutočnosti dňa 20.08.2019 vyzval žalovaného na vrátenie nároku Úpadcu zodpovedajúceho náhrade trov konania vo výške 5.837,44 Eur. Dňa 27.08.2019 bola do kancelárie správcu doručená odpoveď žalovaného zo dňa 26.08.2019, v ktorej žalovaný označil výzvu správcu za nedôvodnú. V nadväznosti na odpoveď žalovaného správcu dňa 24.09.2019 odoslal žalovanému vyjadrenie, v ktorom sa vyjadril ku skutočnostiam uvedeným v odpovedi a opätovne vyzval žalovaného na vrátenie nároku.

6. Žalobca v žalobe poukázal na to, že spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. sa voči žalovanému domáhala vrátenia plnenia v upomínacom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 21Up/551/2020. V nadväznosti na podaný odpor žalovaným voči platobnému rozkazu, Okresný súd Čadca rozsudkom sp. zn. 7C/38/2020 zo dňa 03.12.2020 v právnej veci žalobcu DEKaDAR, spol. s r.o. voči žalovanému JUDr. Ladislav Ščury, advokát uložil žalovanému povinnosť zaplatiť spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. sumu 5.837,44 Eur aj s príslušenstvom. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.11.2022 č.k. 6Co/22/2021-165 bol rozsudok Okresného súdu Čadca zmenený tak, že žaloba

žalobcu bola zamietnutá. Krajský súd v Žiline v predmetnom rozsudku vyslovil záver, že spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. úhradou trov konania k rukám žalovaného fakticky plnila na účet Úpadcu a žalovaný tak prijal plnenie ako platobné miesto určené súdom, z čoho vyplýva, že spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. neposkytla žalovanému plnenie bez právneho dôvodu. Na základe uvedeného je Úpadca oprávnený náhradu vymáhať v rámci interného vzťahu medzi Úpadcom a žalovaným. Podľa žalobcu sa žalovaný svojím konaním spočívajúcim v ponechaní si plnenia patriaceho Úpadcovi bezdôvodne obohatil. Potenciálny nárok za poskytnuté služby, ktorý žalovanému voči Úpadcovi mal vzniknúť pred vyhlásením konkurzu a ktorý voči Úpadcovi nikdy neuplatnil, nevyčíslil, ani nevyúčtoval, si bol žalovaný povinný prihlásiť prihláškou pohľadávky do konkurzu vyhláseného na majetok Úpadcu v súlade s ustanovením § 28 a nasl. ZKR, ktorý mohol byť následne uspokojený z majetku úpadcu podliehajúceho konkurzu v súlade s pravidlami uspokojovania určenými príslušnými ustanoveniami ZKR. Individuálne uspokojenie veriteľov počas vyhláseného konkurzu je okrem prípadov ustanovených zákonom o konkurze a reštrukturalizácii vylúčené a zakázané, čo sa vzťahuje aj na konanie žalovaného. Žalobca vyslovil presvedčenie, že žalovaný nebol oprávnený vymáhať pohľadávky patriace Úpadcovi, a tak dosiahnuť uspokojenie svojich nárokov voči Úpadcovi, keďže nedisponoval žiadnym právnym titulom na ich vymáhanie a s ohľadom na vyhlásenie konkurzu mandátny vzťah zanikol. Z dôvodu § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka žalovaný ponechaním si plnenia náhrady získal majetkový prospech na úkor úpadcu bez právneho dôvodu.

7. Dňa 05.04.2023 Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vedenom pod sp. zn. 26Up/381/2023 vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.837,44 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.195,94 Eur od 27.08.2019 až do zaplatenia a 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 641,50 Eur od 27.08.2019 až do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40 Eur.

8. Vo vzťahu k vydanému platobnému rozkazu žalovaný podal odpor s odôvodnením, že nebola naplnená ani jedna zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Žalovaný Úpadcu zastupoval vo veci vedenej proti spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. na základe udeleného plnomocenstva a zmluvy zo dňa 22.09.2015, v ktorej sa dohodli, že v prípade úspechu Úpadca uhradí žalovanému trovy priznané v prípade úspechu vo veci v konečnom právoplatnom rozsudku. Právoplatnosťou rozhodnutia súdu o priznaní nároku na náhradu trov úpadcovi zároveň vznikol žalobcovi záväzok uhradiť priznané trovy žalovanému. Konkurz na úpadcu bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 9K/5/2018 uverejneným v Obchodnom vestníku MS SR č. 237/2018 pod značkou záznamu K093775 zo dňa 10.12.2018. Ku dňu 18.03.2019 bola naplnená zmluva o právnej pomoci v tom zmysle, že došlo k právoplatnému ukončeniu súdneho konania vedeného proti obchodnej spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o., ktorá skutočnosť sama o sebe už vedie k zániku udeleného plnomocenstva s výnimkami týkajúcimi sa napríklad trov právneho zastúpenia. V dôsledku vyhlásenia konkurzu zanikla podľa žalovaného aj samotná zmluva o právnej pomoci. Žalovaný tvrdil, že vznik tvrdeného bezdôvodného obohatenia nesúvisel so zaniknutou zmluvou o právnej pomoci. Vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za podstatné považoval žalovaný zdôrazniť, že mal voči úpadcovi nárok na úhradu trov konania pre prípad úspechu v spore, ktorý žalovaný v jeho prospech dosiahol. Pokiaľ žalobca vytýkal, že k náhrade absentovala faktúra, zo zmluvy vyplýva, že faktúru bude žalovaný vystavovať za vykonané služby a nie, že ju vystaví na trovy konania. Spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. plnila povinnosť uloženú právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím. Táto nebola uložená výzvou na zaplatenie trov konania, existovala bez ohľadu na to, či takú výzvu obdržal. Vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu nemalo za následok zánik jeho povinnosti. Podľa žalovaného žalobca správne mal povinnosť vymáhať cestou výkonu rozhodnutia od spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. a nie od toho, komu plnila. Správca má k dispozícii exekučný titul na zaplatenie pohľadávky a pokiaľ týmto disponuje, nie je dôvodné, aby sa domáhal vydania rozhodnutia, teda získania exekučného titulu na tú istú pohľadávku vo vzťahu k inému subjektu. Zároveň žalovaný vzniesol aj námietku rozhodnutej veci.

9. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 29.05.2023 uviedol, že žalovaný nepoprel, ani nijak nespochybnil skutkové tvrdenia žalobcu týkajúce sa skutočnosti, že po nadobudnutí účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu došlo k bezprostrednému zániku plnomocenstva zo dňa 22.09.2015 udeleného žalovanému zo strany Úpadcu a k úplnej strate oprávnenia žalovaného okrem iného spočívajúceho v prijímaní plnení patriacich Úpadcovi. Napriek uvedenému žalovaný vyzval spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. ako dlžníka Úpadcu na plnenie pohľadávky titulom nároku na náhradu trov konania, ktoré boli úpadcovi ako veriteľovi priznané voči spoločnosti DEKaDAR ako dlžníkovi.

10. Tvrdenie žalovaného o okamihu vzniku záväzku Úpadcu voči žalovanému žalobca označil za bezpredmetné pre predmet tohto sporu vzhľadom na to, že žalovaný nedisponoval žiadnym právnym

titulom, ktorý by ho oprávňoval vymáhať a prijímať plnenia patriace Úpadcovi voči spoločnosti DEKaDAR ako dlžníka Úpadcu. Rovnako ako ani žiadnym právnym titulom na uspokojenie svojho nároku voči Úpadcovi z pohľadávky Úpadcu voči spoločnosti DEKaDAR. Žalobca zopakoval, že zmluva o právnej pomoci v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu zanikla len v rozsahu udelených oprávnení žalovanému vymáhať a prijímať plnenie v mene Úpadcu, a to práve aj s odkazom na ustanovenie § 44 ods. 3 ZKR, v zmysle ktorého je správca Úpadcu (žalobca) jediným subjektom oprávneným vymáhať a prijímať plnenia pohľadávok Úpadcu voči jeho dlžníkom. Napriek skutočnosti, že sám žalovaný zmluvu označuje za zaniknutú, paradoxne v čase, kedy mala byť zaniknutá, na jej základe vymáhal predmetnú pohľadávku Úpadcu, a to aj napriek tomu, že jeho oprávnenie na vymáhanie zaniklo. Bez existencie obchodnoprávneho vzťahu založeného zmluvou o právnej pomoci by nikdy k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného nedošlo, z čoho je zrejmé, že bezdôvodné obohatenie, vydania ktorého sa žalobca domáha, nemá žiaden súvis s občianskoprávnym vzťahom medzi Úpadcom a žalovaným.

11. Keďže vzťah medzi stranami sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, žalobca vylúčil premlčanie nároku podľa Občianskeho zákonníka. Ak by však boli aplikované tieto ustanovenia, vzhľadom k tomu, že v danom prípade ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, plynula by objektívna premlčacia lehota 10 rokov v súlade s § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

12. Tvrdenie žalovaného, podľa ktorého dlžníci sú počas konkurzu povinní plniť správcovi a teda, že pohľadávka dlžníka voči Úpadcovi nezanikla, označil žalobca za účelové. Tento stav bol vytvorený práve žalovaným, kedy spoločnosť DEKaDAR uviedol do omylu, že je oprávnený vymáhať a prijímať plnenia patriace Úpadcovi, keď napriek zániku plnomocenstva prostredníctvom výzvy na zaplatenie deklaroval svoje oprávnenie predmetné plnenie vymáhať aj prijímať. Úvahy žalovaného o tom, že k plneniu žalovaného došlo oprávnenie, v súvislosti s čím žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/22/2021 zo dňa 29.11.2022 nevyvracajú skutočnosť, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor Úpadcu. Závery uvedené v predmetnom rozsudku potvrdzujú, že k prijatiu plnenia patriaceho úpadcovi zo strany žalovaného nepochybne došlo. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom otázkou vzniku bezdôvodného obohatenia v rámci vzťahu medzi Úpadcom a žalovaným nezaoberal. Úpadca rovnako nebol ani stranou uvedeného súdneho sporu, preto námietku res iudicata vznesenú žalovaným označil žalobca za absolútne nedôvodnú.

13. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu (duplika) podaním zo dňa 01.08.2023. Zotrval na obsahu podaného odporu proti platobnému rozkazu s tým, že počas konkurzu bola obchodná spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. povinná plniť správcovi. Záväzok obchodnej spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. tak nezanikol. Podľa žalovaného tým, že spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. plnila žalovanému, plnila Úpadcovi na platobné miesto. Úpadca plnenie spotreboval tak, že sa so žalovaným dohodol na jeho ponechaní žalovanému pre prípad úspechu v spore vedenom proti spoločnosti DEKaDAR. Žalobca s ohľadom na to, že disponuje exekučným titulom je oprávnený a povinný dlh vymáhať. Ako správca konkurznej podstaty spoločnosti Krupík Industrial, s.r.o. má žalobca exekučný titul voči dlžníkovi, a to rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015 a uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015 z 2.11.2018, a to na zaplatenie konkrétnej pohľadávky. Pokiaľ by súd žalobe vyhovel, žalobca by disponoval dvomi rôznymi exekučnými titulmi na zaplatenie tej istej pohľadávky. Žalovaný zároveň navrhol prerušiť konanie podľa § 164 CSP do skončenia dovolacieho konania iniciovaného obchodnou spoločnosťou DEKaDAR, spol. s r.o. vo veci vedenej na OS Čadca pod sp. zn. 7C/38/2020, ktorej predmetom je totožná pohľadávka ako v tejto veci.

14. Žalobca sa podaním zo dňa 20.10.2023 vyjadril k duplike žalovaného. Podľa žalobcu predmetom tohto súdneho konania nie je totožná pohľadávka ako v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 7C/38/2020, ale nárok Úpadcu voči žalovanému na vydanie majetkového prospechu, ktorý žalovaný získal na úkor Úpadcu, kedy uviedol spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. ako dlžníka Úpadcu do omylu deklarujúc, že je oprávnený vymáhať a prijímať plnenie patriace Úpadcovi. Žalovaný v rozhodnom čase uvedomujúc si, že vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu došlo k zániku jeho plnomocenstva zo dňa 22.09.2015 udeleného žalovanému konal ako bývalý právny zástupca Úpadcu v rozpore so zákonom, kedy na plnenie dlžníka bez existencie právneho dôvodu vyzval a toto plnenie bez akéhokoľvek právneho dôvodu prijal. Danú skutočnosť žalovaný žiadnym spôsobom nespochybňuje ani nepopiera. Jeho postup nie je tak súladný ani len s príslušnými ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Žalobca označil tvrdenia žalovaného vo vyjadrení za zmätočné a vzájomne protichodné. Žalovaný spočiatku deklaroval, že pohľadávka Úpadcu voči dlžníkovi nezanikla plnením k rukám žalovaného z dôvodu, že dlžník bol povinný plniť správcovi, pričom následne vo vyjadrení uviedol, že dlžník plnil Úpadcovi na platobné miesto a Úpadca toto plnenie spotreboval, z čoho je zrejmé, že podľa názoru žalovaného pohľadávka zanikla. Žalobca tvrdil, že Úpadca plnenie žiadnym

spôsobom nespotreboval, nakoľko týmto plnením ani nikdy fakticky nedisponoval. Tvrdenie žalovaného o tom, že medzi Úpadcom a žalovaným malo dôjsť k dohode, v zmysle ktorej bol žalovaný oprávnený si plnenie pre prípad úspechu v spore ponechať, označil žalobca za výlučne tendenčný a účelový krok v snahe vyhnúť sa zaplateniu pohľadávky k rukám správcu, pričom existenciu predmetnej dohody žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal a údajná dohoda medzi Úpadcom a žalovaným nevyplýva ani zo zmluvy o právnej pomoci uzatvorenej 22.9.2015 medzi Úpadcom a žalovaným. Žalovaný sa teda na úkor Úpadcu bezdôvodne obohatil prijatím plnenia patriaceho Úpadcovi, ktoré žalovaný prijal od spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. ako dlžníka v rozhodnom čase bez právneho dôvodu, kedy spoločnosťou DEKaDAR, spol. s r.o. uviedol do omylu o tom, že disponuje oprávnením na vymáhanie a prijímanie predmetného plnenia. Žalovaný v rozhodnom čase konal bez existencie právneho titulu a v rozpore so zákonom, čím získal majetkový prospech na úkor Úpadcu.

15. Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania žalovaného žalobca vyslovil nesúhlas, opakovane poukázal na skutočnosť, že žalobca sa v rámci súdneho konania domáha vydania plnenia ako majetkového prospechu, ktorý žalovaný získal na úkor Úpadcu, kedy bez právneho titulu zinkasoval plnenie patriace úpadcovi ako majetku úpadcu podliehajúceho konkurzu uvedením dlžníka do omylu. Podľa žalobcu je právoplatne ukončený súdny spor, o ktorom prebieha dovolacie konanie, ktoré nezakladá prekážku predmetom konaní. Označil za nesporné, že žalovaný toto plnenie prijal, a teda predmetom súdneho sporu nie je riešenie otázky, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto súdnom konaní.

16. Na pojednávaní právna zástupkyňa žalovaného namietla pasívnu legitímáciu žalovaného, ktorý podľa jej názoru je nesprávne označený, mal by byť označený ako advokát. Taktiež namietala výšku úrokovej sadzby v čase podania žalobného návrhu bola 0 % zvýšená o 8 percentuálnych bodov, to znamená, že žalobca nesprávne uplatňuje omeškanie vo výške 9 % ročne.

17. Primárne sa súd prvej inštancie zaoberal podaným návrhom na prerušenie konania. Uviedol, že v podaní zo dňa 01.08.2023 žalovaný navrhol prerušenie konania v zmysle § 164 CSP, a to až do skončenia dovolacieho konania iniciovaného obchodnou spoločnosťou DEKaDAR, spol. s r.o. vo veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 7C/38/2020 a následne na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 6Co/22/2021, ktorej predmetom je podľa žalovaného totožná pohľadávka ako v tejto veci. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s dôvodmi žalovaného na prerušenie konania v zmysle § 164 CSP s poukazom na skutočnosť, že konanie vedené pod sp. zn. 7C/38/2020 prebieha medzi žalobcom DEKaDAR, spol. s r.o. a žalovaným Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Ščury o zaplatenie 5 837,44 Eur. Súd označil za nesporné, že žalovaný disponuje plnením, ktoré získal od spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. a ktoré plnenie žalobca v súdnej veci vedenej pod sp. zn. 11C/53/2023 žiada vydať do konkurznej podstaty úpadcu k rukám správcu. Právoplatne ukončený súdny spor pod sp. zn. 7C/38/2020, o ktorom prebieha dovolacie konanie nezakladá prekážku, v dôsledku ktorej by malo dôjsť k prerušeniu súdneho konania, nakoľko predmetom právoplatne skončeného súdneho sporu nie je riešenie otázky, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto súdnom konaní. Z uvedeného dôvodu súd návrh na prerušenie konania zamietol.

18. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní označil za nesporné skutočnosti, že dňa 22.09.2015 bola medzi Úpadcom ako zastúpeným a žalovaným ako právnym zástupcom uzatvorená zmluva o právnej pomoci, predmetom ktorej bolo poskytovanie právnej pomoci úpadcovi zo strany žalovaného. Na základe tejto zmluvy úpadca bol právne zastúpený v konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 15Cb/67/2015. Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 4.4.2017 súd zaviazal spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. v postavení žalovaného zaplatiť úpadcovi sumu vo výške 10 698,47 Eur spolu s príslušenstvom a zároveň bol Úpadcovi súdom priznaný nárok na náhradu trov konania. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31Cob/74/2017-195 zo dňa 15.08.2018 odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta potvrdil a Úpadcovi priznal voči spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. Rozsudok Krajského súdu v Trnave v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta nadobudol právoplatnosť 08.09.2018. Uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015-220 zo dňa 02.11.2018 súd uložil spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. povinnosť zaplatiť Úpadcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.211,94 Eur a náhradu ostatných trov vo výške 641,50 Eur. Uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 15.1.2019 súd zmenil uznesenie Okresného súdu Galanta a uložil spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. zaplatiť úpadcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 195,94 Eur a náhradu ostatných trov konania vo výške 641,50 Eur. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18.01.2019.

19. Za nespornú skutočnosť súd prvej inštancie označil aj vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 9K/5/2018 zo dňa 04.12.2018, ktoré bolo zverejnené v

Obchodnom vestníku MS SR č. 237/2018 pod značkou záznamu K093775 dňa 10.12.2018. Účinky vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu nastali 11.12.2018.

20. Medzi stranami tiež nebolo sporné, že plnenie vo výške 5 837,44 Eur bolo zaplatené na účet žalovaného dňa 18.03.2019 zo strany spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o., a to na základe výzvy žalovaného na zaplatenie trov konania zo dňa 21.01.2019 s tým, že žalovaný vystupoval v pozícii právneho zástupcu Úpadcu. Tieto skutočnosti nesporne vyplývajú z výzvy na zaplatenie trov konania zo dňa 21.01.2019 a z potvrdenia o úhrade zo dňa 18.03.2019. Nespornou skutočnosťou v konaní bolo aj prihlásenie pohľadávky žalovaného vo výške 2 062,50 Eur zo dňa 8.1.2019 (čl. 35) do konkurzu vyhláseného na majetok Úpadcu.

21. S poukazom na ust. § 44 ZKR súd prvej inštancie konštatoval, že v dôsledku vyhlásenia konkurzu prešli na správcu všetky dispozičné oprávnenia ohľadom majetku, ktorý patrí Úpadcovi a podlieha konkurzu. Správca teda koná v mene a na účet úpadcu a pokiaľ dlžník napriek tomu splní pohľadávku niekomu inému ako správcovi, jeho dlh (záväzok) v dôsledku takéhoto splnenia nezanikne, ibaže sa plnenie dostane správcovi. Znamená to, že takýto dlh zanikne iba vtedy, ak ten, komu sa plnilo, vydá takéto plnenie správcovi. Vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu, t.j. dňom 11.12.2018 v zmysle ust. § 52 ods.1 ZKR zaniklo Úpadcom udelené plnomocenstvo žalovanému na jeho zastupovanie v súdnom konaní v zmysle zmluvy o právnej pomoci zo dňa 22.09.2015. Žalovaný preto nebol oprávnený vymáhať plnenia v mene a na účet Úpadcu v dôsledku pôsobenia účinkov vyhláseného konkurzu. Žalovaný nebol oprávnený plnenie si ani ponechať. Peňažná pohľadávka Úpadcu voči spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. v okamihu vyhlásenia konkurzu existovala, pričom žalovaný vychádzajúc z predložených dôkazov žalobcom prihlásil pohľadávku do konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu prihláškou 14.01.2019, po čom nasledovala výzva žalovaného na zaplatenie trov konania zo dňa 21.01.2019 adresovaná dlžníkovi Úpadcu. Úpadcovi dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Galanta, teda dňom 08.09.2018 vzniklo právo na náhradu trov konania. Konkrétne výška náhrady trov konania bola určená zmeňujúcim uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 05.01.2019 (určenie konkrétnej výšky náhrady trov konania).

22. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu tým, že prijal plnenie od spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. ako dlžníka, pretože zánikom plnomocenstva, ktoré bolo úpadcom udelené žalovanému vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu zanikla aj zmluva o právnej pomoci uzatvorená medzi Úpadcom a žalovaným dňa 22.09.2015. Žalovaný prijal plnenie bez platného právneho úkonu s odkazom na § 44 ods. 3 ZKR. Správca Úpadcu, teda žalobca bol jediným subjektom oprávneným vymáhať a prijímať plnenia pohľadávok Úpadcu voči jeho dlžníkom. Žalovaný je preto povinný finančné prostriedky žalobcovi vrátiť ako plnenie prijaté bez právneho dôvodu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka.

23. Vo vzťahu k námietke pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie uviedol, že finančné prostriedky prijal žalovaný označený v žalobe identifikačným číslom IČO: 33 916 071 zhodným vo verejne prístupných registroch právnických osôb poskytujúcich právne služby na základe zmluvy o právnej pomoci a žalovaný je s uvedeným identifikačným číslom vedený aj v zozname advokátov SAK pod č. 3853. Žalovaný si aj v konkurznom konaní vedenom na majetok Úpadcu prihlásil svoju pohľadávku ako veriteľ JUDr. Ladislav Ščury, IČO: 33 916 071.

24. Súd prvej inštancie sa nestotožnil so žalovaným vznesenou námietkou premlčania s poukazom na preukázané úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, v ktorom prípade plynie objektívna premlčacia lehota 10 rokov v súlade s § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Bol to žalovaný, ktorý uviedol do omylu spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o. v tom, že ako oprávnený vymáhal a prijímal plnenie patriace Úpadcovi, teda deklaroval svoje oprávnenie predmetné plnenie vymáhať a prijímať, a to v čase keď na majetok Úpadcu bol vyhlásený konkurz. Žalovaný po nadobudnutí účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok Úpadcu, v dôsledku ktorých došlo k zániku plnomocenstva zo dňa 22.09.2015 a k strate oprávnenia v prijímaní plnení patriacich Úpadcovi vyzval spoločnosť DEKaDAR, spol. s r.o. ako dlžníka Úpadcu na plnenie pohľadávky a plnenie v rozhodnom čase aj prijal, a to v rozpore so zákonom. Žalovaný nedisponoval právnym titulom na vymáhanie, resp. prijatie predmetného plnenia patriaceho Úpadcovi.

25. K námietke žalovaného, ktorý označil konanie vedené pod sp. zn. 7C/38/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/22/2021 zo dňa 29.11.2022 za res iudicata súd prvej inštancie uviedol, že túto vyhodnotil ako absolútne nedôvodnú, nakoľko žalobcom v tomto konaní je správca Úpadcu, na úkor ktorého žalovaný prijal plnenie od spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o., ktorá bola žalobcom v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/38/2020, v ktorom konaní Úpadca nebol stranou súdneho sporu.

26. Zhrnúc svoje závery súd prvej inštancie vyhodnotil inštitúty uvedené na obranu žalovaným (premlčanie, res iudicata, návrh na prerušenie konania, nedostatok pasívnej legitímácie) ako irelevantné

vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam a dôkazom predloženým žalobcom v spore. V čase rozhodovania bolo ustálené bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v rozsahu dôkazov predložených spolu so žalobou, z čoho vyplýva povinnosť žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi v rozsahu uvedenom vo výrokovej časti rozsudku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

27. Súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko žalovaný nevrátil žalobcovi poskytnuté plnenie, dostal sa do omeškania s plnením peňažného záväzku a žalobcovi vzniklo právo v zmysle § 369 Obchodného zákonníka požadovať od žalovaného úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.195,94 Eur od 27.08.2019, teda od uplynutia lehoty na plnenie v zmysle výzvy na vrátenie nároku doručenej žalovanému dňa 21.08.2019 až do zaplatenia a taktiež úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 641,50 Eur od 27.08.2019 rovnako od uplynutia lehoty na plnenie 5 kalendárnych dní odo dňa doručenia. Sadzbu úrokov z omeškania súd určil v zmysle § 1 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (v texte aj „Nariadenie“), ktorým je stanovená úroková sadzba 9 % ročne z uplatnenej pohľadávky, teda v súlade so žalobným návrhom žalobcu.

28. V zmysle § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 3 Nariadenia súd priznal žalobcovi voči žalovanému aj nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 Eur.

29. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

30. Rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený žalovanému dňa 16.04.2024 a právnenému zástupcovi dňa 24.04.2024.

31. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal dňa 29.04.2024 odvolanie žalovaný a dňa 09.05.2024 podal odvolanie aj právny zástupca žalovaného.

32. Žalovaný ako odvolacie dôvody označil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) g) a h) CSP. V odvolaní označil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, nakoľko súd neodôvodnil z akých skutkových a právnych záverov vychádzal. S poukazom na ust. § 52 ods. 1 ZKR uviedol, že vykonal všetky nevyhnutné úkony k vymoženiu trov konania bez toho, aby vedel, že jeho klient je v konkurze. Tiež uviedol, že spoločnosť a DEKaDAR s.r.o. naťahovala rozhodnutie o trovách konania po právoplatnom skončení konania vo veci samej, preto bolo potrebné sa ešte vyjadrovať k sťažnostiam voči uzneseniam o trovách konania. Vyslovil nesúhlas so závermi súdu prvej inštancie, že nebol ako advokát oprávnený ponechať si plnenie a v tejto súvislosti poukázal na to, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie bol určený ako platobné miesto, keď spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o. bola povinná zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu žalobcu. Pozmeňujúcim rozhodnutím vydanom dňa 15.01.2019, kedy ešte stále nevedel o tom, že jeho klient je v konkurze, nakoľko ho úpadca o tomto neinformoval, preto začal trovy vymáhať. Tieto mu boli na účet pripísané dňa 18.03.2019 a nakoľko bol v rozhodnutí súdu označený ako platobné miesto, dospel k záveru, že mu plnenie patrí a je oprávnený si ho ponechať, pretože vykonával úkony právnej pomoci a zo svojho účtu hradil aj súdny poplatok. Toto právo na trovy konania mu vzniklo dňa 08.09.2018, kedy bol úspešne ukončený spor medzi úpadcom a spoločnosťou DEKaDAR spol. s r.o., kedy úpadca ešte nebol v konkurze.

33. K tvrdeniu súdu, že si v konkurznom konaní na majetok úpadcu uplatnil trovy konania, uviedol, že toto bolo až po tom, čo bol kontaktovaný správcom, od ktorého sa dozvedel, a že jeho klient je v konkurze. Poprel skutočnosť, že by uplatňoval pohľadávku do konkurzu dňa 08.01.2019, kedy ešte nebolo právoplatné uznesenie o trovách konania.

34. Žalovaný tiež namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia s poukazom na to, že súd prvej inštancie neuviedol, akým spôsobom vyhodnotil ustanovenie § 44 ods. 3 ZKR, keď sám bode 17 uviedol, že dlžník je povinný plniť Úpadcovi, ale v rozhodnutí nie je uvedené, či dlžník už plnil, teda či DEKaDAR spol. s r.o. už zaplatila žalobcovi ako správcovi konkurznej podstaty Úpadcu. Táto skutočnosť je podľa žalovaného podstatná, pretože z nej môže žalobca odvodzovať svoje právne postavenie.

35. Namietol aj záver súdu o plnení bez právneho dôvodu s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Galanta sp.zn.15 Cb/67/2015 zo dňa 02.11.2018. Žalovaný opätovne namietol pasívnu vecnú legitimitáciu s odôvodnením, že v živnostenskom oprávnení nemá uvedené ako predmet podnikania poskytovanie advokátskych služieb, a preto mu bola vydaná osobitná licencia, na základe, ktorej bol zapísaný do zoznamu advokátov vedeného slovenskou advokátskou komorou, v rámci, ktoré poskytuje advokátske služby. Žalobca preto žalovaného nesprávne označil ako živnostníka a nie advokáta, pretože predmetom tohto konania sú trovy právneho zastúpenia, preto mal byť označený ako advokát.

36. Vo vzťahu k námietke premlčania žalovaný uviedol, že súd vôbec nevysvetlil aplikáciu 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, nakoľko pri bezdôvodnom obohatení je dvojročná premlčacia lehota. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval úmyselné konanie žalovaného, žalovaný namietol, že jeho konanie nenapĺňa znaky úmyselného bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k posudzovaniu povahy právneho

vzťahu podstatnej pre posúdenie premlčacej lehoty uviedol, že vec bola na súde prvej inštancie vedená v civilnom senáte pričom subjektívna lehota premlčania podľa Občianskeho zákonníka je 2 roky a objektívna 3 roky. Nakoľko žalobca podal výzvu na vrátenie finančných prostriedkov dňa 20.08.2019, subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr od tohto dátumu a uplynula dňa 20.08.2021. Žalobca však podal žalobu až 17.03.2023 teda po uplynutí premlčacej doby. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu včera číslo 33 Obo 877/2001 a 33 Cdo 466/2014 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Sr spisová značka 5 Cdo 121/2009 a 5 MCdo 17/2009, obsahom ktorých sú premlčacie lehoty bezdôvodného obohatenia. Žalovaný namietol, že súd vôbec nevyhodnotil, prečo nevyhovel vznesenej námietke pre námietke premlčania.

37. Namietol aj tvrdenie súdu o tom, že žalovaný nedisponoval právnym titulom na vymáhanie trov s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Galanta, kde žalovaný uvedený ako platobné miesto, z čoho vyplýva, že bol nielen oprávnený, ale aj povinný vymáhať trovy konania. Tiež poukázal na to že predmetom konaní zaplatil aj súdny poplatok za Úpadcu, ktorému riadne poskytoval právne služby, pričom Úpadca sa napriek niekoľkoročným súdnym sporom bez vedomia žalovaného dal do konkurzu. Žalovaný sa cíti byť dotknutý tým, že aj keď podľa zmluvy o právnej pomoci mu patria všetky trov, žalovaný môže od neho žiadať maximálne vrátenie zálohy v sume 500,-Eur, ktorú mu poskytol pri podpísaní zmluvy. Konanie Úpadcu označil za rozporné s dobrými mravmi tak ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že jeho úkony právnej pomoci boli verifikované aj v rozhodnutí Okresného súdu Galanta, ktorý Úpadcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

38. V závere odvolania žalovaný namietol, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci nad rámec žalobného návrhu, nakoľko žalobca vo svojom petite vôbec neuviedol, že žalovanú sumu chce zaplatiť v prospech všeobecnej podstaty nezabezpečených veriteľov v konkurznom konaní a rovnako neuviedol, že ju žiada zaplatiť v prospech všeobecnej konkurznej podstaty priamo na účet správcu. S ohľadom na tieto skutočnosti žalovaný navrhol, aby súd odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

39. Popri žalovanom voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie aj právny zástupca žalovaného, ktorý podal odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) CSP. Prvú časť odvolania venoval časti výroku, ktorým súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. Poukázal na to, že pohľadávku z titulu náhrady trov právneho zastúpenia a náhrady trov konania považuje nielen žalobca za neuspokojenú, ale táto sa považuje za nesplnenú ani zaniknutú zmysle zákona. Uviedol, že žalobca ku dnešnému dňu už disponuje exekučným titulom, a to rozhodnutím Okresného súdu Galanta spisová značka 15 Cb/67/2015 zo dňa 15.01.2019, s čím sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal a vydal ďalší exekučný titul zapltenie tej istej sumy titulom prisúdenej náhrady trov právneho zastúpenia trov konania. Poukázal na to duplicitu priznaného nároku a zároveň aj na prebiehajúce konanie, kde pre zapltenie totožnej sumy titulom prisúdenej náhrady trov právneho zastúpenia trov konania z konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15 Cb/67/2015 žalovaného žaluje samotný dlžník, ktorý sa úhrade tejto sumy domáha titulom bezdôvodného obohatenia. V prípade, že by súd vyhovel žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú podal žalobca v tomto konaní ako aj dlžník v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca sp. zn. 7 C/38/2020, nastala by situácia, kedy by žalovaný musel plniť nielen žalobcovi v tomto konaní, ale aj dlžníkovi ako žalobcovi v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca, teda by bol povinný plniť tú istú sumu 2 krát. Táto skutočnosť viedla žalovaného k podaniu návrhu na prerušenie konania do skončenia dovolacieho konania vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina (Pracovisko Čadca) pod sp.zn. 7C/38/2020. Na tieto konania poukázal aj samotný žalobca v podanej žalobe, keď odkazuje na prebiehajúce konanie na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 7C/38/2020, ktoré označil za dôležité pre prejednávanú vec a žalobu podal až po právoplatnom skončení tohto konania, ale zároveň pred rozhodnutím dovolacieho súdu zjavne z opatrnosti pred hrozbou premlčania uplatneného nároku. Právny zástupca žalovaného uviedol, že bez ohľadu na okruhu účastníkov sa tieto veci týkajú toho istého nároku na náhradu trov právneho zastúpenia a trov konania z konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod spisovou značkou 15 Cb/67/2015, o ktorom navyše žalobcovi svedčí exekučný titul proti dlžníkovi, ktorého dlh sa považuje za nesplnený a nezaniknutý.

40. K druhej časti petitu, ktorým súd vyhovel žalobe žalobcu, právny zástupca uviedol, že súd prekročil žalobný návrh žalobcu, a to tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi vo výroku špecifikovanú sumu, hoci žalobca sa nikdy nedomáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť akúkoľvek sumu žalobcovi. Súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalovanú sumu v prospech konkurznej podstaty, keď nie je zjavné, na základe čoho by mali náklady spojené s uplatnením pohľadávky patriť do konkurznej podstaty. Znovu zdôraznil, že žalobca má k dispozícii exekučný titul, ktorým je rozhodnutie Okresného súdu Galanta spisová značka 15 Cb/67/2015 zo dňa 15.01.2019,

ktorým bola dlžníkovi uložená povinnosť zaplatiť Úpadcovi náhradu trov právneho zastúpenia náhradu trov konania a táto sa zmysle § 44 ods. 3 ZKR považuje za pohľadávku neuspokojenú a nezaniknutú. Citované ustanovenie podľa § 44 ods. 3 ZKR súd síce citoval, ale ho žiadnym spôsobom nepoužil, respektíve neaplikoval, iba s poukazom na toto ustanovenie konštatoval, že žalovaný prijal plnenie bez platného právneho úkonu. Z citovaného ustanovenia pritom vyplýva, že zákon konkrétne rieši situáciu, ak dlžník plní z inej osoby ako správcovi, a to tak, že záväzok dlžníka splnením nezaniká. Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že záväzok dlžníka voči úpadcovi nezanikol, a to bez ohľadu na to, či dlžník vedel o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu alebo nie. Žalobca teda nemá právo voľby v tom, ako bude pristupovať k záväzku dlžníkov Úpadcu, nakoľko sa záväzok dlžníka nepovažuje za zaniknutý. Žalobca je s ohľadom na to, že disponuje exekučným titulom, oprávnený a povinný dlh vymáhať. Úlohou žalobcu je teda domáhať sa zaplata pohľadávky už priznané exekučným titulom. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď vo veci vôbec nepoužil ustanovení § 44 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, hoci ho bode 14 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia citoval a v bode 17 konštatoval, že s poukazom na toto ustanovenie žalovaný prijal plnenie bez právneho dôvodu, čo jej žalovaného nezrozumiteľné. Za nezrozumiteľný označil žalobca právny zástupca žalovaného aj právny názor súdu, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie veci je to, že v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu prešli na správcu všetky dispozičné oprávnenia ohľadom majetku, ktorý patrí úpadcovi a podlieha konkurzu.

41. Právny zástupca žalovaného tiež uviedol, že nemôže dôjsť k bezdôvodného bezdôvodnému obohateniu, ak sa pohľadávka nepovažuje za zaniknutú ak dlžník je naďalej povinný plniť správcovi. S poukazom na ustanovenie § 451 ods. 2 a 454 Občianskeho zákonníka právny zástupca uviedol, že v prípade žalovanej pohľadávky nebola naplnená ani jedna zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalovaný prijal plnenie bez platného právneho úkonu s odkazom na § 44 ods. 3 ZKR, ale z takéhoto tvrdenia nie je zrejmé, ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia má na mysli, ani v čom mali byť naplnené podmienky bezdôvodného obohatenia.

42. Tým, že dlžník plnil žalovanému, plnil Úpadcovi na platobné miesto. Úpadca teda plnenie spotreboval tak, že sa so žalovaným dohodol na jeho ponechaní žalovanému pre prípad úspechu v spore vedenom proti dlžníkovi.

43. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o úmyselnom konaní žalovaného pri posudzovaní otázky premlčania právny zástupca žalovaného uviedol, že rozhodnutie Okresného súdu Galanta spisová značka 15 Cb/67/2015 zo dňa 15.01.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.01.2019 zaviazalo dlžníka na zaplata trov právneho zastúpenia k rukám žalovaného. Žalobca, teda správca sa voči tomuto uzneseniu ohľadom určenia platobného miesta žiadnym spôsobom nebránil. Závery súdu o úmyselnom konaní žalovaného nie sú dostatočne zdôvodnené, pričom ani žalobca netvrdil okolnosti, pre ktoré by toto bezdôvodné obohatenie malo byť získané úmyselne. Súd prvej inštancie teda nesprávne právne posúdil vec a dospel k záveru, že v prejednávanej veci došlo na strane žalovaného bezdôvodnému obohateniu a k záveru o tom, že k nemu malo dôjsť úmyselne. V nadväznosti na to nesprávne po správne posúdil aj námietku premlčania uplatňovaného práva, keď nesprávne aplikoval ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

44. Právny zástupca žalovaného tiež vo vzťahu k námietke pasívnej vecnej legitimácie uviedol, že žalobca označil žalovaného ako fyzickú osobu podnikateľa zapísaného do živnostenského registra, pričom v žalobe sa domáhal nárokov proti advokátovi. Súd síce uzavrel, že fyzická osoba podnikateľ a advokát majú identické identifikačné číslo, ale žalovaný podľa žaloby je osoba zapísaná v živnostenskom registri pod číslom 502 - 95 88. Vo výroku rozhodnutia identifikácia žalovaného spočívajúca v označení registrácie živnostenskom registri odpadla, hoci toto označenie nezodpovedá žalobe. Je pritom nepochybne rozdiel medzi JUDr. Ladislavom Ščurym samostatne zárobkovo činnou osobou podnikajúcou v rôznych predmetoch podnikania a JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom zapísaným v zozname Slovenskej advokátskej komory pod číslom 3853. S ohľadom na tieto skutočnosti osoba označená v žalobe nie je pasívne vecne legitimovaná na toto konanie. Právny zástupca tiež uviedol, že vec bola rozhodovaná v senáte C, hoci mala byť vedená v konaní Cb. V konaní tak neboli splnené ani procesné podmienky. S ohľadom na tieto skutočnosti právny zástupca žalovaného navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne a uplatnil si nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

45. Žalobca v reakcii na podanie odvolania tak žalovaného ako aj jeho právneho zástupcu uviedol, že v danom prípade ide o dualitu opravného prostriedku, nakoľko ide o obsahovo rozdielne podania. Vyslovil presvedčenie, že totožnému účastníkovi nemôže duplicitne plynúť odvolacia lehota pre uplatnenie

totožného procesného práva. S ohľadom na tieto skutočnosti žalobca navrhol odvolanie právneho zástupcu žalovaného ako oneskorene podané odmietnuť.

46. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že zo strany úpadcu ide o šikanózne vykonanie práva v rozpore s dobrými mravmi žalobca uviedol, že práve uplatnením nároku úpadcu voči žalovanému je sledované dosiahnutie naplnenia predpokladov vyjadrení ustanovení § 44 ods. 3 ZKR, a to splnenie pohľadávky Úpadcu a tomu zodpovedajúci zánik záväzku dlžníka, keď dlžník dôsledku omylu vyvolaného žalovaným už raz v záujme splnenia pohľadávky Úpadcu plnil k rukám žalovaného bez v tom čase existujúceho právneho dôvodu. Žalovaný ako advokát si musel byť vedomý, že dlžník sa týmto spôsobom plnenia nezbaví svojho záväzku a uviedol dlžníka ohľadom splnenia záväzku do omylu a zároveň uvedomujúc si, že dlžník pri uplatnení nárokov voči žalovanému nebol v súdnom konaní úspešný. Žalobca označil konanie žalovaného ako snahu uchovať si plnenie a donútiť dlžníka plniť druhýkrát totožnú pohľadávku úpadcu už k rukám právneho subjektu, pričom bol povinný neoprávnené prijaté plnenie vydať k rukám správcu sám, čím by došlo k dosiahnutiu následku riadneho zániku záväzku dlžníka predpokladaného ustanovením § 44 ods. 3 ZKR.

47. V rámci vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že vymáhanie trov konania nemožno považovať za úkon, ktorý by nevzniesol žiadne odklad respektíve, ktorý bol zo strany žalovaného nevyhnutný pre zabránenie ujmy na právach Úpadcu. Z citovaného ustanovenia 44 ods. 1 ZKR jednoznačne vyplýva, že osobou oprávnenou nakladať s majetkom Úpadcu a rovnako osobou oprávnenou na vymáhanie pohľadávok Úpadcu bol v zmysle § 44 ods. 3 ZKR len správca. Ak teda žalovaný nevedel, že Úpadca ako klient je v konkurze a uvedené sa dozvedel dodatočne, čo je podľa názoru žalobcu v rozpore s prihlásením pohľadávky žalovaným do konkurzu úpadcu v čase pred zaslaním výzvy dlžníkovi, bol povinný plnenie k rukám správcu ako jedinej osoby oprávnenej za Úpadcu v rozhodnom čase plnenie prijať, predmetné plnenie vydať, čo však neurobil. Zdôraznil, že nemožno konštatovať, že by vymáhanie trov konania bolo úkonom, ktorý by nezniesol odklad ani v konaní, v dôsledku ktorého by Úpadca utrpel ujmu na svojich právach pretože nemožno konštatovať, že by úpadcovi v takomto prípade hrozila akákoľvek ujma, nakoľko v ňom čase nehrozilo premlčanie nároku Úpadcu (10 rokov) na zaplatenie pohľadávky titulom nároku na náhradu trov konania, respektíve ani skutočnosť, ktorá by objektívne bránila v následnom vymáhaní pohľadávky správcom v prebiehajúcom konkurznom konaní. S ohľadom na všetky okolnosti teda úkon vymáhania zo strany žalovaného nebol urobený v prospech Úpadcu, ale výlučne len v prospech žalovaného, keď finančné prostriedky použil na prednostné uspokojenie svojho potenciálneho nároku voči Úpadcovi, čím znevýhodnil seba na úkor ostatných veriteľov Úpadcu.

48. Žalovaný mal podľa žalobcu preukázateľne vedomosť o vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu, čo okrem iného vyplýva aj z toho, že si dňa 08.01.2019 do konkurzu vyhláseného na majetok Úpadcu prihlásil prihláškou pohľadávku pod poradovým číslom 1, ktorá bola do kancelárie správcu doručená dňa 14.01.2019. Ide o nezabezpečenú pohľadávku v sume 2 062,50 Eur titulom podielovej odmeny z pohľadávky vysúdenej v predmetnom súdnom konaní v zmysle uzatvorenej zmluvy o právnej pomoci medzi Úpadcom a žalovaným. Prihlásenie pohľadávky tak časovo predchádzala výzve na zaplatenie trov konania zo dňa 21.01.2019, ktorú adresoval žalovaný spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o.. Žalobca zároveň poukázal na to, že výzve na zaplatenie trov konania zo dňa 21.01.2019 predchádzalo aj zverejnenie rozhodnutia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku dňa 10. 12. 2018, čím v zmysle ustanovenia § 199 ods. 9 ZKR nastali účinky vyhlásenia konkurzu dňa 11.12.2018.

49. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný v konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta pod sp.zn. 15 Cb/67/2015 nevystupoval ako strana konania, ale ako právny zástupca Úpadcu, a to na základe zmluvy o právnej pomoci uzavretej medzi Úpadcom a žalovaným, na základe ktorej došlo k udeleniu plnomocenstva na zastupovanie Úpadcu v danom súdnom konaní. Tento právny titul však zanikol ex lege okamihom vyhlásenia konkurzu na majetok Úpadcu, keď akékoľvek nároky patriaceho Úpadcovi bol oprávnený prijímať výlučne len správca. Žalovaný teda nedisponoval oprávnením ponechať si plnenie získané od spoločnosti DEKaDAR, nakoľko nárok na náhradu trov konania je priamym nárokom Úpadcu, teda nemá povahu priameho nároku právneho zástupcu. Žalobca nespochybnil, že poskytovanie právnej služby, respektíve úkony právnej pomoci boli žalovaným vykonané v období pred samotným vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu, ale tieto si mohol žalovaný uplatniť len prihláškou pohľadávky do konkurzu podľa § 28 ZKR.

50. Žalobca označil tvrdenie žalovaného, ktorým poprel prihlásenie pohľadávky prihláškou zo dňa 08.01.2019 za zavádzajúce s poukazom na listiny preukazujúce opak. Prihláškou pohľadávky sa v zmysle § 24 ZKR žalovaný stal účastníkom konkurzného konania vedeného na majetok Úpadcu, pričom žalovaným prihlásená pohľadávka nemá žiadny súvis s nárokom na náhradu trov konania, ale

pohľadávku si prihlásil žalovaný titulom podielovej odmeny z pohľadávky vysúdenej v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 15 Cb/67/2015.

51. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia a jeho nedostatočnej odôvodnenosti najmä pokiaľ ide o závery o plnení bez právneho dôvodu. Žalobca znovu poukázal na to, že nárok na náhradu trov konania a rovnako aj plnenie z predmetného nároku bol predmetným uznesením priznaný Úpadcovi ako strane súdneho konania a žalovaný nedisponoval žiadnym právnym dôvodom, či titulom, ktorý by ho oprávňoval predmetnú náhradu trov konania vymáhať, prijímať plnenie a následne si takto prijaté plnenie ponechať. V tomto smere mu mandát ex lege zanikol a na tom nemení nič ani obsahovo nesprávne uznesenie Okresného súdu Galanta.

52. Vo vzťahu k otázke premlčania žalobca poukázal na to, že vzťah medzi Úpadcom a žalovaným bol založený zmluvou o právnej pomoci zo dňa 22.09.2015, ktorá sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, a preto aj plnenie, ktorého sa ho žalobca v tomto konaní domáha, nemá žiadny súvis občianskoprávnym vzťahom medzi Úpadcom a žalovaným. Preto sa aj otázka premlčania spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a námietka premlčania je v tomto smere zo strany žalovaného nedôvodná. Aj pre prípad, že by išlo o občianskoprávny vzťah, vzhľadom na okolnosti, že žalovaný prijal od tretej osoby plnenie bez akéhokoľvek právneho dôvodu, čím získal majetkový prospech na úkor Úpadcu, napĺňa znaky bezdôvodného obohatenia úmyselnou formou tak ako to predpokladá ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný konal s preukázateľnou vedomosťou o vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu a vedomosti o právnych účinkov vyhlásenia konkurzu uvedomujúc si, že súdom priznané plnenie patrí Úpadcovi.

53. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom prekročenia žalobného petitu žalobca poukázal na to, že návrh bol podávaný v upomínacom konaní cez elektronický formulár, ktorý mu neumožnil žiadnym spôsobom predmetný žalobný návrh upravovať, respektíve dopĺňať, a preto tento návrh žalobca špecifikoval v rámci návrhu žalobcu na pokračovanie konania v rámci vyjadrenia k odporu zo dňa 29.05.2023, kde formuloval petit tak, ako ňom rozhodol súd v inštancie.

54. Vo vzťahu k odvolaniu podanému právnym zástupcom žalovaného žalobca uviedol, že v tomto odvolaní sú uvedené odlišné odvolacie dôvody ako v prípade odvolania podaného a priamo žalovaným. Žalobca označil názor žalovaného o duplicitnom priznaní toho istého nároku za nesprávne, nakoľko v tomto konaní sa žalobca snaží doceliť len to, aby plnenie patriace Úpadcovi, ktoré žalovaný získal bez právneho dôvodu, keď vyzval spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o. na naplnenie, toto plnenie prijal a takéto plnenie si ponechal, pričom žalovaný konal bez akéhokoľvek oprávnenia, sa dostalo k rukám správcu v súlade s ustanovením § 44 ods. 3 ZKR. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na závery Krajského súdu v Žiline v rozhodnutí spisová značka 6 Co/22/2021-165 zo dňa 29.11.2022, kde súd vyslovil záver, že spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o. úhradou trov konania k rukám žalovaného fakticky plnila na účet Úpadcu a žalovaný tak prijal plnenie ako platobné miesto určené súdom, z čoho vyplýva, že spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o. neposkytla žalovanému plnenie bez právneho dôvodu, teda na strane žalovaného nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o.. Duplicita získania plnenia je preto vylúčená aj z toho dôvodu, že preukázateľne vymožením nároku Úpadcu voči žalovanému priznaného v tomto súdnom konaní zanikne aj záväzok dlžníka- spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o. voči Úpadcovi v súlade s ustanovením § 44 ods. 3 ZKR. Žalovaný sa svojimi tvrdeniami snaží presvedčiť súd, že ide o priznanie toho istého nároku na náhradu trov súdneho konania pričom žalobca v rámci tohto konania sa domáha vydania plnenia ako majetkového prospechu, ktorý žalovaný získal na úkor Úpadcu a kedy bez právneho titulu zinkasoval plnenie patriace Úpadcovi ako majetok podliehajúci konkurzu, k plneniu ktorého mohlo dôjsť len k rukám správcu Úpadcu v súlade s ustanovením § 44 ods. 3 ZKR.

55. Žalobca označil za neopodstatnenú argumentáciu žalovaného, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak ignoroval tú skutočnosť, že ohľadom tej istej pohľadávky žalobcovi svedčí exekučný titul proti dlžníkovi, nakoľko žalovaný v podanom odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP.

56. Vo vzťahu k tvrdeniam právneho zástupcu žalovaného o tom, že pohľadávka dlžníka je nesplnená teda nezanikla žalobca uviedol, že zánik pohľadávky Úpadcu z titulu nároku na náhradu trov konania voči spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o. nastane práve okamihom vydania majetkového prospechu, ktorý žalovaný získal na úkor úpadcu k rukám správcu, a teda zaplatením sumy vo výške 5 837,44 Eur s príslušenstvom, teda splnenie povinnosti uloženej žalovanému vo výroku II. rozsudku.

57. Argumentáciu žalovaného ohľadom výkladu ustanovenia § 44 ods. 3 ZKR žalobca označil za rozpornú s dobrými mravmi a základnými princípmi spravodlivosti, keď práve žalovaný predmetný nárok Úpadcu vymáhal neoprávnene, prijal predmetné plnenia také plnenie nevydal k rukám správcu čím zapríčinil porušenie zákona. Na druhej strane touto svojou argumentáciou o tom, že pohľadávka dlžníka

voči úpadcovi nezanikla, právny zástupca potvrdil, že postup žalovaného bol od samého začiatku nezákonným postupom.

58. Žalobca sa nestotožnil ani s tvrdením právneho zástupcu žalovaného, že nebola naplnená ani jedna skutková podstata bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný prijal vedome a úmyselne plnenie patriace Úpadcovi bez právneho dôvodu, kedy s ohľadom na vyhlásenie konkurzu mandátny vzťah založený medzi Úpadcom a žalovaným na základe zmluvy o právnej pomoci zanikol. Na druhej strane však právny zástupca žalovaného tvrdí, že na daný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď poukazuje na to, že vec bola rozhodovaná nesprávne v civilnom senáte, čo zapríčiňuje vnútornú nekonzistentnosť a rozpornosť argumentácie právneho zástupcu žalovaného. S ohľadom na tieto skutočnosti žalobca navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť a uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

59. Žalovaný vo svojom vyjadrení namietol, že žalobca a podal svoje vyjadrenie po súdom stanovenej lehote, dokonca ho podal aj mailom, ktorý však v lehote troch dní nedoplnil riadnym doručením tohto vyjadrenia elektronicky alebo poštou súdu, preto navrhol, aby súd na toto podanie žalobcu neprihliadol. Následne žalovaný zopakoval svoje tvrdenia o námietke pasívnej vecnej legitímácie a o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti, kde súd prvej inštancie poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 3 ZKR. Rovnako zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach o tom, že žalobca má právo vymáhať si svoju pohľadávku z exekučného titulu voči dlžníkovi, nakoľko citované rozhodnutie Okresného súdu Galanta doposiaľ nebolo zrušené a aj naďalej je právoplatné a vykonateľné. Zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach ohľadom výkladu ustanovenia § 52 ods. 1 ZKR v tom zmysle, že vymáhanie trov právneho zastúpenia je úkonom, ktorý nezniesol odklad. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o konaní žalovaného v rozpore s dobrými mravmi žalovaný poukázal na to, že ako advokát vykonával právne služby v prospech Úpadcu, pričom nepovažuje za spravodlivé, aby bola práve jeho pohľadávka uspokojená len pomerne a po vydaní a zinkasovaní finančných prostriedkov bola v konkurze vyplatená maximálne hodnota 10% na uspokojenie jeho pohľadávky. V danom prípade nejde o zvýhodňovanie žalovaného voči ostatným veriteľom, ale požiadavka žalobcu je práve znevýhodnením postavenia žalovaného voči ostatným veriteľom Úpadcu, nakoľko žalovaný všetky právne úkony v konaní pred Okresným súdom Galanta riadne odrobil, a preto by sa na jeho práci nemali priživovať ostatní veritelia Úpadcu. Žalovaný zastáva názor, že pokiaľ by sme aj počítali lehotu podľa ustanovení Obchodného zákonníka, teda štvorročnú lehotu, žalobca ako správca konkurznej podstaty mal žalobu podať do 10.12.2022, teda lehota by sa mala počítať odo dňa nasledujúceho po dni kedy došlo k vyhláseniu konkurzu.

60. Žalovaný poukázal na to, že žalobca vo vyjadrení zamieňa dátum 11.12.2019 a 11.12.2018, čo žalobca podľa žalovaného robí účelovo s úmyslom, aby súd neprihliadol na námietku premlčania, alebo jej náhodou nevyhovel. Žalovaný zdôraznil, že pohľadávka titulom trov vzniká až po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu, ktorý bol vyhlásený dňa 11.12.2018, preto nebolo možné v 45-dňovej lehote uplatniť túto pohľadávku do konkurzu. Žalovaný vyslovil názor, že v prípade, že by pohľadávku prihlásil do konkurzu, správca by mu ju aj tak neuznal vzhľadom k tomu, že by bola prihlásená po lehote, nakoľko rozhodnutie o výške trov bolo vydané po uplynutí lehoty na prihlasovanie pohľadávok. Žalovaný zotrval na svojom vyjadrení, že disponoval právnym titulom, ktorý ho oprávňoval na predmetnú náhradu trov konania, pritom bol označený ako platobné miesto, čo je úplne bežná prax súdov, a preto výklad exekučného titulu zo strany žalobcu, že jeho nárok zanikol ex lege neobstojí.

61. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu ohľadom námietky premlčania a plynutia lehôt žalovaný uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nevykonateľné, nakoľko súd sa riadne nezaoberal námietkou premlčania. Žalovaný tiež zotrval na svojej argumentácii o prekročení žalobného petitu, pričom ak žalobca v návrhu na pokračovanie v konaní pred všeobecným súdom menil svoj žalobný petít, tak mal súd požiadať o pripustenie zmeny tohto návrhu a súd mal o tejto zmene rozhodnúť. Rovnako zotrval aj na svojej námietke o tom, že ide o res iudicata s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu Žilina, ktorý konštatoval, že žalovaný prijal plnenie ako platobné miesto určené súdom, z čoho vyplýva, že spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o. neposkytla žalovanému plnenie bez právneho dôvodu. Vo vzťahu k námietke premlčania ešte žalovaný v závere poukázal na to, že žalobca tvrdil, že žalovaný disponuje plnením už viac ako 5 rokov, pričom aj žalobcom tvrdená obchodnoprávna a premlčacia lehota je len 4 roky. Žalovaný tiež namietal nesprávny výklad ustanovenia § 365 ods. 2 CSP žalobcom, nakoľko súd prvej inštancie v danej veci nevydal žiadne právoplatné rozhodnutie pred rozsudkom vo veci samej, a preto tento odvolací dôvod nie je použiteľný. Žalovaný tiež zopakoval svoje tvrdenie, že ak ide podľa žalobcu o obchodnoprávny spor, mala byť vedená v agende Cb a nie rozhodovaná v civilnom senáte, preto v konaní neboli splnené procesné podmienky a je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Tvrdenia žalobcu označil za tendenčné a účelové a poukázal na to, že žalobcovi nič nebránilo

vstúpiť do konania vedeného pred Okresným súdom Galanta po tom, čo bol ustanovený za správcu konkurznej podstaty Úpadcu, nakoľko tento súd v konaní vydal rozhodnutie až v januári 2019. Zotrvál na svojom názore o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a potrebe toto rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

62. Žalobca znovu poukázal na dualitu podaných odvolaní, pričom ide o obsahovo rozdielne podania predložené súdu v rozdielnom čase. Procesný poriadok priznáva právo na podanie odvolania ako opravného prostriedku výlučne stranám súdneho konania, teda žalobcovi a žalovanému, a preto procesná lehota na podanie odvolania začína plynúť od okamihu doručenia rozhodnutia stranám konania, pričom totožnému účastníkovi nemôže duplicitne plynúť rôzna lehota pre uplatnenie totožného procesného práva. Žalovanému preukázateľne začala plynúť lehota doručením rozsudku dňa 16.04.2024, ktorá uplynula dňa 02.05.2024. Právny zástupca v sporovom konaní nevystupuje ako strana konania, v dôsledku čoho právnomu zástupcovi nemôže začať plynúť osobitná lehota, teda odlišná na podanie odvolania. Odvolanie právneho zástupcu žalovaného proti rozsudku bolo preukázateľne podané oneskorene, a to 7 kalendárnych dní po uplynutí lehoty žalovaného na podanie odvolania, ktorá uplynula dňa 02.05.2024, pričom odvolanie právneho zástupcu žalovaného bolo podané dňa 09.05.2024. Podanie právneho zástupcu nemožno vnímať ani ako doplnenie včas podaného odvolania zo strany žalovaného, nakoľko podané odvolanie možno doplniť, respektíve rozšíriť rozsah, v akom sa rozsudok napáda, len do uplynutia lehoty žalovaného na podanie odvolania, ktoré uplynulo dňa 02.05.2024 a súčasne aj z dôvodu, že zo samotného odvolania podaného právnym zástupcom žalovaného nevyplýva, že by predmetné podanie bolo podaním doplňujúcim.

63. Vo vzťahu k argumentácii o oneskorenom podaní vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že žalobca doručil prostredníctvom svojho zástupcu vyjadrenie súdu aj mailom dňa 12.06.2024 z dôvodu technickej odstávky ústredného portálu verejnej správy www.Slovensko.sk a následne dodatočne v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu dňa 14.06.2024. Tvrdenie žalovaného o dodatočnej lehote 3 dni na doplnenie nesprávne doručeného podania označil žalobca za nesprávne s poukazom na § 125 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého je možné podanie doručiť do desiatich dní, ale bez ohľadu na to žalobca deklaroval, že podanie doplnil dva dni po doručení elektronickeho podania prostredníctvom mailovej komunikácie.

64. Žalobca poukázal na základnú funkciu konkurzného konania, ktorým je pomerné uspokojenie veriteľov evidovaných voči Úpadcovi v snahe zabrániť individuálnemu uspokojeniu pohľadávok len niektorých veriteľov. Žalovaný práve svojím konaním narušil podstatu konkurzného konania vedeného voči Úpadcovi a v rozpore s pravidlami ZKR individuálne uspokojil svoje nároky voči Úpadcovi, čím zvýhodnil uspokojenie svojich nárokov na úkor ostatných konkurzných veriteľov. Žalobca tiež označil za nesprávne tvrdenie žalovaného, že v prípade prihlásenia pohľadávky do konkurzu by jeho pohľadávku neuznal z dôvodu, že bola podaná po uplynutí zákonnej lehoty, nakoľko táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na zistenie alebo prípadné popretie prihlásených pohľadávok. Úvahy žalovaného označil žalobca za nekonzistentné a v zjavnom rozpore s jeho konaním, kedy si do konkurzu vyhláseného na majetok Úpadcu už v rámci zákonnej lehoty na prihlasovanie pohľadávok prihlásil pohľadávku titulom podielovej odmeny a ktorá bola správcom v celom rozsahu zistená.

65. Žalobca vyslovil presvedčenie, že žalovaný v čase vykonania zjavne protiprávneho úkonu musel byť vedomý a rovnako aj v súčasnosti si musí byť vedomý toho, že z pohľadu konkurzného práva nie je osobou oprávnenou vymáhať pohľadávky úpadcu, prijať plnenie z pohľadávky úpadcu, pričom žalovaný najskôr získal plnenie uvedením dlžníka do omylu, že je oprávnený prijímať tento dlh napriek tomu, že v rozhodnom čase preukázateľne mal vedomosť o vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu a zároveň zmysle ustanovenia § 44 ZKR muselo mu byť jasné, že osobou oprávnenou vymáhať pohľadávky Úpadcu je správca konkurznej podstaty. Podľa žalobcu mal žalovaný v úmysle ustanovenie § 44 ods. 3 ZKR obísť, čo okrem iného potvrdzuje aj samotný žalovaný tým, že správcu opakovane rámci argumentácie v tomto súdnom konaní odkazuje, aby na základe exekučného titulu vymáhal plnenie pohľadávky úpadcu od spoločnosti DEKaDAR spolu s r.o. ako dlžníka, od ktorého už žalovaný plnenie nielenže vymáhal, ale aj prijal. Vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného získaného na úkor Úpadcu je základným predpokladom toho, aby sa plnenie, ktoré žalovaný od spoločnosti DEKaDAR ako dlžníka získal v rozpore so zákonom, dostalo k rukám správcu, nakoľko žalovaný odmieta vydať dobrovoľne plnenie, v dôsledku čoho by základná pohľadávka Úpadcu evidovaná voči dlžníkovi DEKaDAR spol s r.o. splnením zanikla.

66. Žalobca tiež rozporoval tvrdenia žalovaného, že mal uplatniť žalobou nárok ku dňu vyhlásenia konkurzu, nakoľko v tom čase tento nárok ešte neexistoval. Objektívne v tomto čase nemohol teda správca vymáhať tento nárok bezprostredne po vyhlásení konkurzu, keďže k vzniku bezdôvodného obohatenia z pohľadu objektívnych skutočností došlo preukázateľne až neskôr počas konkurzu v

okamihu, kedy žalovaný splnenie na pohľadávku úpadcu spoločnosti DEKaDAR spol s r.o. ako dlžníka prijal. Žalobca zotrval na svojom názore, že vzťah medzi Úpadcom a žalovaným je obchodnoprávnym sporom, v dôsledku čoho štvorročná premlčacia doba nároku bola preukázateľne zachovaná, a to aj napriek tomu, že samotný inštitút bezdôvodného obohatenia má právny základ v Občianskom zákonníku, v ktorom sú osobitne stanovené lehoty premlčania nároku titulom bezdôvodného obohatenia a ktorý pre prípad úmyselnej formy bezdôvodného obohatenia určuje premlčaciu dobu 10 rokov, ktorú by per analógiám aj s odkazom na ustanovenie § 398 Obchodného zákonníka bolo možné podľa názoru žalobcu aplikovať aj na prejednávajúcu vec. Bez ohľadu na uvedené však žalobca zotrval na tom, že pri uplatnení nároku v tomto súdnom konaní bola štvorročná lehota zachovaná. K tvrdeniu žalovaného o zavádzaní pri označovaní dátumu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu žalobca uviedol, že ide o zrejmu chybu v písaní, kedy žalobca vo vyjadrení opakovane uviedol správny dátum vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu dňa 11.12.2018. V závere žalobca odkázal na svoju argumentáciu obsiahnutú v predchádzajúcich vyjadreniach a podaniach.

67. Dňa 04.11.2024 žalobca doručil súdu uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/106/2023 zo dňa 26.06.2024 v právnej veci žalobcu DEKaDAR, spol. s r.o., so sídlom žalovanému JUDr. Ladislav Ščury, PhD., advokát, so sídlom Mierova ul. 1725, 022 01 Čadca, IČO: 33 916 071, o zaplatenie 5.837,44 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. CA-7C/38/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/22/2021 zo dňa 29. 11. 2022, ktorým súd dovolanie odmietol a žalovanému (JUDr. Ladislav Ščury) priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi (DEKaDAR, spol. s r.o.) v plnom rozsahu.

68. Žalobca poukázal na bod 21 odôvodnenia citovaného Uznesenia, kde dovolací súd konštatoval, že „Vzhľadom na to, že jednou zo základných podmienok, *coditio sine qua non*, pre rozhodovanie súdov v akejkoľvek právnej veci je vecná legitímácia, bez splnenia ktorej nemožno predpokladať úspešnosť žaloby, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ako celku, kľúčovým záverom, na ktorom bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu, bol nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd v tejto súvislosti (body 27. a 29. odôvodnenia) konštatoval, že žalobkyňa síce poskytla na účet žalovaného plnenie, avšak žalovaný bol iba platobným miestom, fakticky bolo na základe rozhodnutia Okresného súdu Galanta plnené spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. Pokiaľ teda nastolenou právnou otázkou dovolateľka napádala posúdenie prednosti záväznosti súdneho rozhodnutia pred účinkami vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, s ohľadom na vyššie uvedené jej vyriešenie dovolacím súdom by neovplyvnilo rozhodnutie vo veci samej a právne postavenie žalobkyne v spore. Navyše, posúdenie uvedenej otázky by v konečnom dôsledku svedčalo v neprospech dovolateľky, nakoľko na subjektívnu záväznosť právoplatného rozhodnutia nemá vplyv jeho vecná správnosť. Pokiaľ mala dovolateľka za to, že rozhodnutie Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015 týkajúce sa trov konania je v rozpore so ZKR, keď nereflektuje zákonné účinky vyhlásenia konkurzu, túto skutočnosť mohla namietať v uvedenom konaní využitím všetkých dostupných (i mimoriadnych) opravných prostriedkov. V opačnom (a nielen v takom) prípade je povinná rešpektovať záväznosť právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015.“

69. Žalobca tiež citoval bod 22 odôvodnenia citovaného Uznesenia, kde dovolací súd konštatoval, že „Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11C/53/2023 prebieha konanie, v ktorom si správa konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. ako žalobca uplatňuje proti totožnému žalovanému zhodnú pohľadávku ako je tomu v prejednávanej veci. Podľa názoru dovolacieho súdu v uvedenom konaní (na rozdiel od preskúmvanej veci) obom stranám svedčí vecná legitímácia v spore.“

70. Z citovaného podľa žalobcu vyplýva, že jeho žaloba je dôvodná.

71. Ďalšie vyjadrenie v konaní podané nebolo.

72. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v senáte bez nariadenia pojednávania podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

73. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 383 CSP vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, pričom po preskúmaní veci konštatoval, že tento zodpovedá skutkovému stavu tak, ako je opísaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

74. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi stranami sporu vznikol spor ohľadom oprávnenia žalovaného vymáhať a následne aj prijať plnenie dlžníka žalobcu ako náhradu trov konania, v ktorom bol žalovaný právnym zástupcom Úpadcu, správcom ktorého je žalobca. Žalobca sa podanou žalobou domáha vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka s poukazom na ust. § 52 ods. 1 a § 44 ods. 1 a 3 ZKR. Skutkový stav nebol medzi stranami sporu sporný. Spornou bola otázka, či plnenie, ktoré dlžník (DEKaDAR spol .s r.o.) Úpadcu vydal žalovanému na základe jeho výzvy doručenej

mu po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu je bezdôvodným obohatením, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že o výške nároku na náhradu trov konania rozhodol všeobecný súd po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu tak, že za platobné miesto označil žalovaného.

75. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaný neoprávnene vyzval dlžníka Úpadcu na zaplatenie nároku na náhradu trov konania po tom, čo bol na majetok Úpadcu vyhlásený konkurzu a toto plnenie aj prijal a ponechal si ho napriek tomu, že vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu žalovanému zaniklo oprávnenie vymáhať plnenia v mene a na účet Úpadcu.

76. Žalovaný založil procesnú obranu na tvrdení, že nárok na náhradu trov konania vznikol rozhodnutím súdu vo veci samej, pričom ako platobné miesto ho súd označil v rozhodnutí o výške nároku na náhradu trov vydanom po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu, preto mu svedčal exekučný titul, resp. mal právny dôvod na vymáhanie nároku na náhradu trov konania. Žalovaný sa konaní tiež bránil tým, že žalobca mal nemietiť nesprávnosť rozhodnutia, ktorým bol žalovaný po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu označený ako platobné miesto. Podľa žalovaného tiež žalobca mal v zmysle ust. § 44 ods. 3 ZKR vymáhať nárok od dlžníka z dôvodu, že plnením žalovanému tento záväzok dlžníka voči Úpadcovi nezanikol. V rámci procesnej obrany žalovaný vzniesol námietku premlčania, námietku res iudicata a námietku procesného pochybenia súdu o prekročení žalobného petitu.

77. Predmetom odvolacieho konania bolo teda preskúmanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v prvej časti zamietol návrh žalovaného na prerušenie pokonania podľa § 164 CSP a v druhej časti vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu.

78. Podľa ust. § 150 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

79. Podľa ust. § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

80. Podľa ust. § 261 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

81. Podľa 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

82. Podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

83. Podľa ust. § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

84. Podľa ust. § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

85. Podľa § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., namiesto úrokov z omeškania podľa sadzby určenej podľa odseku 1 môže veriteľ požadovať úroky z omeškania v sadzbe, ktorá sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania zvýšenej o 9 percentuálnych bodov. Takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania.

86. Podľa ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. Výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

87. Podľa § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona je 40 € jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania.

88. Podľa ust. § 451 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

89. Podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

90. Podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

91. Podľa ust. § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2018 (v texte len „ZKR“), oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

92. Podľa ust. § 44 ods. 3 ZKR, pohľadávky podliehajúce konkurzu sú ich dlžníci počas konkurzu povinní plniť správcovi. Ak dlžník napriek tomu splní svoj záväzok inej osobe ako správcovi, záväzok dlžníka týmto splnením nezaniká, ibaže sa plnenie dostane správcovi.

93. Podľa ust. § 52 ods. 1 ZKR, vyhlásením konkurzu zanikajú úpadcove jednostranné právne úkony, ak sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, najmä jeho príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry. Ten, komu boli príkazy, poverenia, plnomocenstvá alebo prokúry udelené, je povinný po ich zániku urobiť ešte všetko, čo neznesie odklad tak, aby úpadca neutrpel ujmu na svojich právach. Takto urobené úkony majú rovnaké právne účinky, akoby príkaz, poverenie, plnomocenstvo alebo prokúra trvali aj po vyhlásení konkurzu. Náklady týchto úkonov sú pohľadávkou proti podstate.,

94. Odvolací súd formuluje svoje závery po posúdení argumentácie žalobcu, argumentácie žalovaného aj argumentácie okresného súdu vo vzťahu k posúdeniu naplnenia znakov bezdôvodného obohatenia, neaplikuje žiadne nové, doposiaľ nepoužité ustanovenie právneho predpisu, preto neboli naplnené predpoklady postupu podľa § 382 CSP (viď Uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Obdo/1/2019, publikované ako 48/2020).

95. Odvolací súd preto v senáte bez nariadenia pojednávania rozsudok verejne vyhlásil dňa 17.02.2026.

96. Vzhľadom na rozsah právnych otázok, ktoré sú predmetom tohto konania a rozsah odvolania podaného žalovaným odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie, resp. doplní v lehote na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP platí, že odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný a podľa § 365 ods. 3 CSP platí, že odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

97. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré odvolateľom boli uplatnené a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo a s výnimkou vád, ktoré sa týkajú procesných podmienok a na ktoré odvolací súd podľa § 380 ods. 2 CSP prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené, iné pochybenia súdu prvej inštancie odvolací súd zisťovať nebude a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nebude na ne prihliadať. Vo vzťahu k prekročeniu prieskumného oprávnenia odvolacieho súdu pritom už aj Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. IV. ÚS 239/2025 z 27. júna 2025, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 21/2025, prijal právnu vetu: „Aj vecne správny dôvod kasácie opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia funkčne príslušným súdom môže porušiť právo na spravodlivý proces podľa ústavy a dohovoru v kontexte nerovného postavenia strán civilného sporového konania, ak opravný súd relevantne prekročí rozsah svojho prieskumného oprávnenia.“.

98. Uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP. Splnenie zákonnej povinnosti uviesť odvolacie dôvody však neznamená, že odvolateľ len uvedie niektorý z odvolacích dôvodov taxatívne upravených v § 365 ods. 1 CSP, ale povinnosť uviesť odvolacie dôvody znamená, že odvolateľ musí ním tvrdený dôvod nesprávnosti rozhodnutia aj obsahovo vymedziť, a teda musí uviesť tvrdenia a argumenty o tom, ktoré zistenia, závery a postupy súdu prvej inštancie sú nesprávne a prečo sú nesprávne. Pretože zákonný imperatív vyjadrený v § 373 ods. 1 in fine CSP neumožňuje vyzývať odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov, lehota na podanie odvolania limituje odvolateľa nielen v povinnosti vymedziť dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia, ale aj v povinnosti tvrdené odvolacie dôvody obsahovo vymedziť, keď názor, že za obsahové vymedzenie odvolania zodpovedá odvolateľ, bol vyslovený aj v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/47/2022 zo dňa 19.10.2023). Odvolací súd preto vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia posudzuje a vyhodnocuje výlučne podľa odvolacích dôvodov tvrdených a obsahovo vymedzených odvolateľom do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolateľ umožní odvolaciemu súdu prieskum vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia len tým, že oponuje konkrétnym zisteniam, záverom a postupom súdu prvej inštancie, a teda v obsahovom vymedzení ním tvrdených dôvodov nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie konkretizuje, ktoré zistenia, závery a postupy v rozhodnutí súdu prvej inštancie sú nesprávne, z akých dôvodov a s akým dopadom na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

99. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že podľa názoru odvolacieho súdu nemôže obstať odvolacia námietka žalovaného o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že sa žalovaný s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vyslovených názorov. I stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 3/97, I. ÚS 22505, II. ÚS 56/07) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania.

100. Z obsahu odvolania žalovaného (vrátane doplnenia odvolania právnym zástupcom žalovaného) okrem námietky nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu ako plnenie z bezdôvodného obohatenia žalovaného, bolo možné vyabstrahovať štyri základné okruhy odvolacích námietok. Žalovaný v rámci konania vzniesol námietku pasívnej vecnej legitímácie, námietku *res iudicata* (prekážka rozhodnutej veci), námietku premlčania nároku, s ktorou je spojená otázka posúdenia povahy žalobcom uplatneného nároku, a to aj vo vzťahu k uplatnenej výške úrokov z omeškania (, ktorú už však v odvolaní nenamietol) a námietku prekročenia žalobného petitu bez rozhodnutia súdu o zmene žaloby.

101. Odvolací súd sa primárne potreboval vysporiadať s otázkou včasnosti odvolania podaného nielen právnym zástupcom žalovaného, ale aj priamo žalovaným. V tejto súvislosti musí odvolací súd konštatovať, že vzhľadom na splnomocnenie udelené žalovaným jeho právnemu zástupcovi pre celé konanie, napriek tomu, že obsahom spisu nebolo vypovedanie plnej moci, súd prvej inštancie v rozpore s ust. § 110 CSP a bez bližšieho odôvodnenia doručoval rozhodnutie nielen právnemu zástupcovi žalovaného, ale aj priamo žalovanému. Podľa ustálenej súdnej praxe lehota na podanie odvolania však strane sporu začína plynúť až od doručenia rozhodnutia právnemu zástupcovi s plnomocenstvom udeleným pre celé konanie (viď napr. V 3/1973, ZSP č. 24/1998 NS SR sp. zn. 4So 5/2009, 5 Cdo 254/2007) a nie od prípadného nadbytočného a procesne nesprávneho doručenia rozhodnutia osobne strane sporu. Je potrebné v tejto časti prisvedčiť žalobcovi do tej miery, že strane sporu patrí právo na podanie odvolania len v zákonom stanovenej lehote a aj keď právny zástupca nie je stranou sporu, ktorej patrí právo na doručenie rozhodnutia, strane sporu, ktorá má zástupcu so splnomocnením pre celé konanie, je rozhodnutie účinne doručené len v prípade, že je doručené tomuto právnemu zástupcovi a od uvedeného momentu žalovanému plynie aj lehota na podanie odvolania. Doručenie rozhodnutia žalovanému bez splnenia ďalších zákonných podmienok treba považovať za neúčinné, a preto od uvedeného momentu nemožno odvodzovať ani začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania. Rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený žalovanému dňa 16.04.2024 a právnemu zástupcovi žalovaného dňa 24.04.2024. Lehota na podanie odvolania teda začala žalovanému plynúť dňa 25.04.2024, teda deň nasledujúci po dni účinného doručenia rozhodnutia právnemu zástupcovi žalovaného a uplynula dňa 09.05.2024. Odvolanie bolo podané priamo žalovaným dňa 29.04.2024 a právnym zástupcom žalovaného dňa 09.05.2024. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote. Právo na podanie odvolania je právom strany sporu (§ 359 CSP). Ak strana sporu toto svoje právo využije, je potrebné prihliadať na tento právny úkon ako na včas podané odvolanie, zvlášť za situácie, že ide o stranu sporu s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa. Odvolací súd vychádzajúc z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu (viď. napr. sp.zn. 5 Cdo 279/2010 alebo 2Cdo/234/2013) a zohľadniac argumentáciu uvedenú v podaní právneho zástupcu žalovaného, ktorá de facto rozširuje argumentáciu odvolania podaného žalovaným, posúdil podanie právneho zástupcu žalovaného ako doplnenie odvolania (§ 362 a nasl. CSP). V zásade však išlo o obsahovo rovnaké podanie de facto kopírujúce argumentáciu prednesenú v konaní pred súdom prvej inštancie v rámci úkonov procesnej obrany, preto táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na procesné práva žalovaného ani žalobcu. Odvolací súd preto vychádzal z argumentácie a odvolacích námietok predesených v rámci podania žalovaného aj jeho právneho zástupcu, pričom vychádza z toho, že ide o odvolanie podané žalovaným.

102. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že túto námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

103. Bezdôvodné obohatenie je civilnou právnou teóriou vymedzené na jednej strane ako záväzok, obsahom ktorého je povinnosť subjektu, ktorý sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, takéto obohatenie vydať a na druhej strane ako právo toho, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo na jeho vydanie. Bezdôvodné obohatenie je všeobecne potrebné vnímať ako nástroj reparácie škodlivého následku bezprávneho obohacovania sa. Táto skutočnosť vyplýva z generálnej klauzuly bezdôvodného obohatenia definovanej v ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V prípade nasledujúceho odseku zákonodarca demonštratívne vymedzil jednotlivé prípady bezdôvodného obohacovania sa. Ak teda určité konanie nie je možné subsumovať pod konkrétnu zákonodarcom normovanú skutkovú podstatu

bezdôvodného obohacovania sa, postačí, ak takéto konanie vykazuje také znaky, ktoré sú kogentnou právnou normou ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakázané. Uvedené znamená, že ak by sme aj vyložili zmluvu o poskytovaní právnej pomoci uzavretú medzi Úpadcom a žalovaným ako zmluvu, obsahom ktorej je splnomocnenie aj na vymáhanie nároku Úpadcu na náhradu trov konania, táto časť zmluvy by v zmysle ust. § 52 ods. 1 ZKR zanikla vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu, teda dňa 11.12.2018, nakoľko ide o majetkový nárok Úpadcu. Uvedené priamo vyplýva nielen z dikcie ust. § 255 CSP, podľa ktorého môže súd nárok na náhradu trov konania môže súd priznať len strane sporu, ale aj z ust. § 263 CSP, podľa ktorého je advokát prijímateľom náhrady trov právneho zastúpenia priznanej strane sporu, ktorú zastupoval v konaní. Inak povedané, aj keď v zmysle ust. § 263 CSP je povinnou náležitosťou uznesenia o výške náhrady trov konania uvedenie prijímateľa náhrady trov konania, ktorým je advokát, ktorý úspešnú stranu zastupoval, účastníkmi procesnoprávných vzťahov v civilnom konaní sú vždy len žalobca a žalovaný a uvedené platí aj na vzťahy vznikajúce pri náhrade trov konania. Právnomu zástupcovi tak Civilný sporový poriadok, ako základný kódex upravujúci civilné sporové konanie, nepriznáva postavenie účastníka konania. Z uvedeného vyplýva, že nositeľom práva na uspokojenie pohľadávky titulom náhrady trov konania je vždy strana sporu a nie jej právny zástupca, a to aj vtedy, ak súd v zmysle zákona ukladá protistrane zaplatiť náhradu trov konania do rúk právneho zástupcu. Určenie povinnosti zaplatiť náhradu trov konania advokátovi je tak len stanovením platobného miesta a advokát zároveň nadobúda postavenie subjektu, ktorý je oprávnený len v mene účastníka a s účinkami pre účastníka náhradu trov prijať. Uvedený názor bol viackrát vyjadrený aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré boli publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR, napr. R 33/2005, R 21/2012 ako i rozsudok NS SR publikovaný pod R 104/1994 z 25. októbra 1993 či rozsudok NS SR z 29.06.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009.

104. Vzhľadom k tomu, že žalovaný ako právny zástupca Úpadcu, správcom majetku ktorého sa s účinnosťou od 11.12.2018 stal správca, vymáhal a aj prijal plnenie priznané Úpadcovi, bol povinný toto plnenie vydať správcovi konkurznej podstaty Úpadcu. Táto skutočnosť plynie z povahy nároku, ktorý je nárokom Úpadcu, a preto žalovaný ako právny zástupca Úpadcu, ktorého ako žalobcu v predmetnom konaní žalovaný zastupoval, sa nestal hmotnoprávnym nositeľom práva k pohľadávke na zaplatenie trov konania. Veriteľom tejto pohľadávky bol stále Úpadca, nakoľko o náhrade trov konania súd v civilnom sporovom konaní rozhoduje podľa úspechu v konaní medzi jednotlivými stranami sporu a procesne neúspešná strana je povinná nahradiť trovy strane, ktorá bola v spore úspešná. Preto spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o. bola povinná nahradiť trovy konania Úpadcovi, a to bez ohľadu na to, že bol žalovaný označený ako platobné miesto v rozhodnutí vydanom po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu. Faktom je, že advokát nemá právo ponechať, ani zadržať Úpadcovi ako strane sporu rozhodnutím priznanú náhradu trov konania inak, než na základe dohody s klientom (rozumej s Úpadcom). Táto dohoda však, ako už odvolací súd uviedol vyššie, zanikla v časti prijímať plnenia v mene a na účet klienta odo dňa, kedy nastali účinky vyhlásenia konkurzu na majetok Úpadcu, teda odo dňa 11.12.2018, a to nielen s ohľadom na ust. § 52 ods. 1 ZKR, ale aj vzhľadom k tomu, že v zmysle ust. § 44 ods. 1 ZKR sa platobným miestom na prijímanie plnení z pohľadávok Úpadcu ex lege stal správca konkurznej podstaty Úpadcu. V prípade nároku na náhradu trov konania ide o nárok priznaný Úpadcovi súdom ako strane sporu, ale žalovaný de facto odvodzuje svoj nárok na prijatie tohto plnenia zo zmluvy o právnej pomoci, ktorá zanikla v časti oprávňujúcej ho na prijatie a ponechanie si plnenia poskytnutého mu dlžníkom Úpadcu po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu. V prípade, že by súd aj vychádzal z tvrdenia žalovaného, že sa oprávnene domnieval, že ako subjekt označený v rozhodnutí súdu o výške nároku Úpadcu na náhradu trov konania, bol oprávnený na prijatie plnenia, nakoľko ide o nárok Úpadcu, vzhľadom na účinky vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu, bol povinný toto plnenie vydať správcovi v prospech konkurznej podstaty, z ktorej budú uspokojované zistené pohľadávky veriteľov Úpadcu. Za danej situácie teda nie je podstatné, či tento nárok vznikol pred alebo po vyhlásení konkurzu na majetok jeho klienta, stále ide o majetok-plnenie patriace Úpadcovi, ktoré bol žalovaný na základe výzvy povinný vydať správcovi ako osobe oprávnenej nakladať s majetkom Úpadcu, a to napriek tomu, že mu svedčí rozhodnutie, v ktorom je označený len ako platobné miesto. Pohľadávka žalovaného voči Úpadcovi plynúca mu zo zmluvy o právnej pomoci preto nemohla byť po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu uspokojená inak ako v súlade so zásadami uspokojovania záväzkov Úpadcu podľa ustanovení § 94 a nasl. ZKR. Práve individuálne a prednostné uspokojenie pohľadávky žalovaného nielenže popiera základné zásady konkurzného konania, účelom ktorého je pomerné uspokojenie práv oprávnených veriteľov, ale narúša aj princíp spravodlivosti a poškodzuje ostatných oprávnených veriteľov Úpadcu. Súd prvej inštancie a ani správca v rámci svojej argumentácie nespochybňovali oprávnenosť nárokov žalovaného, ale konanie žalovaného nemožno vyhodnotiť inak ako bezdôvodné obohatenie prijaté na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol, pretože hoci je žalovaný v rozhodnutí súdu o výške nároku

Úpadcu označený ako platobné miesto, nárok na vymáhanie a prijímanie plnenia v mene a na účet Úpadcu je možné len na základe zmluvy o právnom zastúpení (rozhodnutie senátu Najvyššieho súdu SR (Rc) M Cdo 86/02 zo dňa 01.05.2003), ktorá v zmysle ust. § 52 ods. 1 ZKR zanikla v časti oprávňujúcej žalovaného na prijímanie plnení v mene a na účet Úpadcu. Z uvedeného je zrejme aj nesprávnosť obrany žalovaného, že mu svedčí exekučný titul, ktorým má byť podľa žalovaného rozhodnutie o výške nároku Úpadcu ako klienta žalovaného na náhradu trov konania. V rozhodnutiach súdov o náhrade trov konania bolo výslovne určené, že žalovaný (spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o.) je povinný zaplatiť žalobcovi (Úpadca) trovy konania, čím bolo určené, kto je oprávneným a kto povinným subjektom. Z ďalšej formulácie ukladajúcej povinnosť zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu žalobcu možno vyvodiť len to, že advokát je platobným miestom pre splnenie uloženej povinnosti oprávneného účastníka. Zaplatením náhrady trov konania na účet advokáta by došlo k splneniu povinnosti zo strany spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o. ako povinného voči Úpadcovi ako oprávnenému na zákonom (i rozhodnutiami súdov) stanovenom mieste (mieste plnenia) len za predpokladu, že na majetok Úpadcu nebol vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho sa zákonom určeným platobným miestom ex lege stáva správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorý je o.i. oprávnený domáhať sa vydania takéhoto plnenia od osoby, ktorá plnenie prijala. (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 122/2003 z 28. apríla 2004 alebo sp.zn. 5 M Cdo 9/2008 zo dňa 26.01.2010).

105. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam ako aj k správne právne záveru pokiaľ ide o základ uplatneného nároku, teda posúdenie plnenia prijatého žalovaným od dlžníka Úpadcu ako bezdôvodné obohatenie. V časti určenia skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 od. 2 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie vychádzal z toho, že ide o plnenie bez právneho dôvodu. Za skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že v danom prípade súd prvej inštancie toto plnenie v bode 18 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia označil ako "...plnenie bez platného právneho úkonu..." a následne "...bez právneho dôvodu...". Odvolací súd však vzhľadom na zistený skutkový stav konštatuje, že ide o plnenie prijaté na základe z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie bližšie nešpecifikoval, ktorý konkrétny právny úkon vyhodnotil ako neplatný, ale odkázal len na ust. § 44 ods. 3 ZKR, preto v tejto časti treba prisvedčiť odvolacej námietke žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Zároveň je potrebné konštatovať aj nesprávnosť právneho záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný prijal plnenie bez právneho dôvodu, aj keď v konečnom dôsledku tento záver nemal za následok nesprávnosť jeho rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovanému až do vyhlásenia konkurzu na majetok Úpadcu svedčalo právo vymáhať v prospech Úpadcu trovy konania, a to na základe Zmluvy o právnej pomoci Úpadcu zo dňa 22.09.2015, ktorou Úpadca splnomocnil žalovaného na zastupovanie v konaní o zaplatenie 10 698,47 Eur voči spoločnosti DEKaDAR, spol. s r.o.. V zmysle ust. § 52 ods. 1 ZKR toto plnomocenstvo udelené Úpadcom žalovanému ex lege zaniklo vyhlásením konkurzu dňa 11.12.2018 v časti oprávňujúcej žalovaného nakladať s majetkom Úpadcu. Na túto skutočnosť poukázal žalobca už v návrhu na vydanie platobného rozkazu a správne konštatoval, že vymáhaním a ponechaním si nároku na náhradu trov konania Úpadcu voči spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o. žalovaný získal majetkový prospech na úkor Úpadcu z právneho dôvodu, ktorý odpadol, nakoľko zánikom zmluvy o právnej pomoci žalovanému zaniklo aj oprávnenie konať v mene a na účet Úpadcu. Odvolací súd pri posudzovaní skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia neaplikoval žiadne nové ustanovenie právneho predpisu, ku ktorému by sa strany sporu nemali možnosť vyjadriť, preto strany sporu nevyzýval na vyjadrenie sa podľa § 382 CSP.

106. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že od momentu vyhlásenia konkurzu na majetok Úpadcu bol žalobca jediným subjektom oprávneným vymáhať a prijímať plnenia pohľadávok Úpadcu voči jeho dlžníkom, preto aj v prípade, že takéto plnenie získal, bol povinný ho vydať žalobcovi.

107. Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 ZKR platí, že jednostranné právne úkony týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu zanikajú. Z povahy veci a zo samotného účelu konkurzného konania vyplýva, že pokiaľ ide o jednostranný právny úkon Úpadcu, ktorý by mohol mať za následok nakladanie s majetkom Úpadcu, v záujme zabránenia ukrátenia uspokojenia veriteľov plnením k rukám inej osoby ako je osoba správca, tento právny úkon Úpadcu vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu zaniká. Ustanovenie § 52 ZKR je potrebné vnímať ako logický dôsledok obmedzenia dispozičných oprávnení v prípade vyhlásenia konkurzu podľa § 44 ZKR. Zmyslom citovaného ust. § 52 ZKR je práve ochrana práv veriteľov v konkurze, nakoľko správca v čase vyhlásenia konkurzu na majetok Úpadcu nemôže objektívne vedieť o všetkých úkonoch Úpadcu, aby ich mohol včas odvolať. Z uvedeného dôvodu zákonodarca zakotvil zánik právnych úkonov Úpadcu, ktoré sa týkajú majetku Úpadcu, ex lege, teda

momentom vyhlásenia konkurzu. Obsahom plnomocenstva bolo oprávnenie žalovaného zastupovať Úpadcu v konaní o zaplatenie sumy 10 698,47 Eur s príslušenstvom.

108. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa výkladu ust. § 52 ods. 1 ZKR ešte odvolací súd uvádza, že sa nestotožnil ani s výkladom citovaného ustanovenia žalovaným, ktorý v konaní tvrdil, že vymáhanie nárokov Úpadcu na náhradu trov konania priznaných mu rozhodnutím súdu za danej situácie nemožno vyhodnotiť ako úkon, ktorý by nezniesol odklad, pričom vo vzťahu k tejto obrane chýba konkrétna argumentácia žalovaného umožňujúca bližšie preskúmanie dôvodov, pre ktoré žalovaný považoval výzvu na zaplatenie trov konania, resp. vymáhanie nárokov patriacich Úpadcovi po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu, kedy všetky dispozičné oprávnenia týkajúce sa majetku, a teda aj nárokov Úpadcu prešli na správcu konkurznej podstaty. Tvrdenie o tom, že dlžník Úpadcu, ako žalovaný v predmetnom konaní, sa správa obštrukčne, vzhľadom na premlčaciu lehotu judikovaných pohľadávok, bez ďalších tvrdení nenasvedčuje, že konanie žalovaného bolo možné vyhodnotiť ako úkony, ktoré neznesú odklad. Ak by aj šlo o také úkony, ktoré by nezniesli odklad, nezbavuje sa ich vykonaním žalovaný povinnosti plnenie získané od dlžníka Úpadcu vydať správcovi do konkurznej podstaty Úpadcu. Vzhľadom na prihlásenie pohľadávky žalovaného zo zmluvy o právnej pomoci v konkurznom konaní vedenom na majetok Úpadcu zo dňa 08.01.2019 (č.l. 35), ktoré v konaní nebolo sporné, tvrdenie žalovaného (bod 2 odvolania) o tom, že v čase vydania rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015-262 zo dňa 15.01.2019 ešte nevedel, že jeho klient je v konkurze, sa javia odvolaciemu súdu ako zavádzajúce a účelové v snahe presvedčiť súd, že ako platobné miesto určené v rozhodnutí o výške trov bol oprávnený vymáhať nárok na náhradu trov konania od Dlžníka.

109. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj argumentáciu žalovaného o tom, že žalobca bol povinný vymáhať nárok v zmysle ust. § 44 ods. 3 ZKR od spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o., ako dlžníka Úpadcu, nakoľko záväzok dlžníka voči Úpadcovi plnením žalovanému nezanikol. Takáto argumentácia je vo vzťahu pre posúdenie uplatneného nároku irelevantná a vnútorne rozporná. Žalovaný na jednej strane odkazuje žalobcu ako správcu vymáhať nárok duplicitne od spoločnosti DEKaDAR napriek tomu, že nebolo sporné, že spoločnosť DEKaDAR už nárok Úpadcu uhradila žalovanému, na druhej strane žalovaný argumentoval v rámci návrhu na prerušenie konania, že priznaním plnenia spoločnosti DEKaDAR v rámci konania vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 7 C/38/2020, by nastala situácia, kedy by žalovaný musel plniť nielen žalobcovi v tomto konaní, ale aj dlžníkovi ako žalobcovi v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca. Žalovaný teda na svoju obranu použil na simulovanie situácie, do ktorej postavil spoločnosť DEKaDAR, od ktorej nesporne prijal plnenie priznané Úpadcovi. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že žalovaný je na rozdiel od spoločnosti DEKaDAR osobou s právnickým vzdelaním druhého stupňa vykonávajúcou profesiu advokáta, teda minimálne je možné od neho spravodlivo požadovať, aby mal vedomosť o účinkoch konkurzu vyhláseného na majetok jeho klienta, a preto mal na výzvu správcu na vydanie plnenia prijatého od dlžníka Úpadcu reagovať vydaním plnenia do konkurznej podstaty. Okrem uvedeného musí byť žalovanému zrejme aj skutočnosť, že správca konkurznej podstaty je povinný vykonávať správu majetku Úpadcu s odbornou starostlivosťou, teda o.i., postupovať tak, aby nezvýhodnil žiadneho z veriteľov Úpadcu a na vymáhanie majetku a majetkových práv využiť všetky právne prostriedky, aby dosiahol ochranu majetku Úpadcu a uspokojenie záväzkov Úpadcu v čo najvyššej miere pri vynaložení čo najmenších nákladov. Je teda na uvážení správcu, aký procesný prostriedok, či postup na plnenie svojich povinností zvolí. Ustanovenie § 44 ods. 3 ZKR správcovi nebráni po zvážení všetkých okolností vymáhať pohľadávky Úpadcu aj prostredníctvom bezdôvodného obohatenia zvlášť za situácie, keď nevznikol spor o tom, že žalovaný prijal od dlžníka Úpadcu plnenie, o čom sa žalobca dozvedel priamo od dlžníka Úpadcu pri výkone svojej činnosti. Aj keď je potrebné prisvedčiť dôvodnosti námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nie celkom zrozumiteľne poukázal na ust. § 44 ods. 3 ZKR, ale z konceptu celého rozhodnutia, a to aj zo žalovaným citovaného ods. 17 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že dispozičné právo k majetku Úpadcu vyhlásením konkurzu na jeho majetok prešlo na správcu, v nadväznosti na čo súd prvej inštancie konštatoval, že v dôsledku ust. § 52 ods. 1 ZKR zaniklo aj plnomocenstvo udelené Úpadcom žalovanému, a preto žalovaný nebol oprávnený nielen vymáhať a prijať plnenie dlžníka Úpadcu, ale prijaté plnenie si ani ponechať, v dôsledku čoho súd dospel k záveru o prijatí plnenia bez právneho dôvodu. Na základe uvedeného preto nemožno vyhodnotiť takéto odôvodnenie ako nepreskúmateľné.

110. V nadväznosti na túto odvoláciu námietku ešte odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k námietke žalovaného ohľadom absencie zistenia o plnení dlžníka Úpadcu v prospech konkurznej podstaty. Vzhľadom k tomu, že žalovaný túto námietku v rámci svojej procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil, ide o novotu, na ktorú odvolací súd v zmysle ust. § 366 CSP neprihliada.

Bez ohľadu na uvedené by však bez ďalších konkrétnych skutočností táto námietka nemala za zisteného skutkového stavu žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci.

111. Situácie, z ktorých môže vyplynúť bezdôvodné obohatenie sú vymedzené v ust. § 451 ods. 2 OZ ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnenie z neplatného právneho úkonu, plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol a ako majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Všetky štyri formy bezdôvodného obohatenia majú objektívny charakter, preto predpokladom uplatnenia zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohacovaného. Súd neskúma prípadné zavinenie na získaní bezdôvodného obohatenia, iba zisťuje, či objektívne došlo k niektorej zo skutočností vymedzených v § 451 ods. 2 OZ a či ten, kto sa domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia má aktívnu vecnú legitimáciu k uplatneniu tohto práva. Pre posúdenie uplatneného práva na vrátenie bezdôvodného obohatenia v prípade plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol je nutné vymedziť charakter záväzku toho účastníka, ktorý plnil na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia všeobecného súdu. V zmysle ust. § 489 OZ záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia, alebo z iných skutočností uvedených v zákone. Rozhodnutie súdu, ktorým je účastník konania zaviazaný poskytnúť inému účastníkovi konania plnenie je v zmysle § 489 OZ „inou skutočnosťou uvedenou v zákone“, na základe ktorej dochádza k vzniku záväzku.

112. Vo vzťahu k námietke premlčania odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne posúdil vzťah ako obchodnoprávny, čo vyplýva z aplikácie ustanovení týkajúcich sa úrokov z omeškania. Vo vzťahu k otázke posúdenia námietky premlčania a rovnako aj vo vzťahu k otázke priznanej výšky úrokov z omeškania, ktorú žalovaný namietol, odvolací súd považuje túto otázku za podstatnú, pričom musí konštatovať, že súd prvej inštancie tejto časti odôvodnenia nevenoval dostatočnú pozornosť. Odvolací súd preto na doplnenie správnosti posúdenia poukazuje na to, že nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim žalovanému nie z rozhodnutia súdu o určení výšky nároku Úpadcu, ale zo zmluvy o právnej pomoci, ktorú uzavrel s Úpadcom žalovaný. Tento vzťah je potrebné vyhodnotiť ako relatívny obchod, a to nielen s ohľadom na to, že ide o záväzkový vzťah medzi podnikateľmi, ale aj vzhľadom na skutočnosť, že Úpadca ako podnikateľ splnomocnil v predmetnej zmluve žalovaného ako advokáta-podnikateľa na zastupovanie v konaní o vymoženie jeho pohľadávky voči dlžníkovi ako súčasť jeho podnikateľskej činnosti. Z uvedeného vyplýva, že pri určovaní premlčacej lehoty je potrebné rovnako ako v prípade úrokov z omeškania vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka, podporne Občianskeho zákonníka, tak ako si ich uplatnil žalobca.

113. Pre správne posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovaným je potrebné určiť moment začiatku plynutia premlčacej lehoty. Napriek tomu, že bezdôvodné obohatenie je komplexne upravené len v Občianskom zákonníku, nakoľko je úprava premlčania v Obchodnom zákonníku tiež komplexná, je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka aj na premlčanie nárokov z obchodnoprávných vzťahov. V Obchodnom zákonníku je v ust. § 387 ods. 2 upravená všeobecná štvorročná lehota, ktorú je potrebné aplikovať v prípade všetkých nárokov plynúcich z obchodno- záväzkových vzťahov. Ide o ustálený právny názor opakovane vyslovený v rozhodnutiach nielen Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 4Obo 57/03, 5 Obo 86/2005), ale aj Ústavného súdu SR (napr. IV. ÚS 214/04, II. ÚS 92/96) a Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. 35 Odo 619/2002, 29Odo 383/2201). Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Obchodný zákonník začiatok premlčacej doby výslovne neupravuje, čo vlastne znamená len to, že tieto nároky treba posudzovať podľa komplexnej úpravy všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní (§ 391 a 397 Obchodného zákonníka). Z ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Ide teda o objektívnu premlčaciu lehotu, ktorá začala plynúť deň nasledujúci po dni, keď dlžník Úpadcu vyplatil náhradu trov konania priznanú Úpadcovi priamo žalovanému. V konaní nebolo sporné, že k poskytnutiu plnenia v sume 5 837,44 Eur bolo zaplatené na účet žalovaného dňa 18.03.2019. Na základe uvedeného je potrebné za začiatok plynutia premlčacej lehoty označiť deň 19.03.2019 a nakoľko súd vyhodnotil vzťah ako obchodnoprávny, štvorročná premlčacia lehota by uplynula dňa 21.08.2023. Žaloba bola súdu doručená dňa 17.03.2023, preto súd prvej inštancie v konečnom dôsledku dospel k správnejmu záveru o tom, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Odvolací súd opakovane uvádza, že žalobca uplatňoval nárok z obchodnoprávneho vzťahu a v priebehu konania opakovane poukazoval na to, že uplatnený nárok nie je premlčaný z dôvodu, že je potrebné uplatňovať premlčaciu lehotu podľa Obchodného zákonníka, teda neaplikoval žiadne nové ustanovenie právneho predpisu, ku ktorému by sa strany sporu nemali možnosť vyjadriť.

114. Odvolací súd pri formovaní svojho rozhodnutia vychádzal z obsahu súdneho spisu, z ktorého jasne vyplýva, že v prípade právneho vzťahu, z ktorého malo vzniknúť právo na náhradu trov

konania ide o obchodný záväzkový vzťah, ktorý sa podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Odvolací súd zdôrazňuje, že úprava premlčania obsiahnutá Obchodným zákonníkom má komplexnú povahu, preto nie je možné použiť, aj vzhľadom na ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, na premlčanie tohto práva ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Aj keď sa bezdôvodné obohatenie riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, premlčanie práv z neho v obchodných vzťahoch podľa názoru odvolacieho súdu podlieha iným pravidlám ako tým, ktoré platia v režime Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že Obchodný zákonník premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia neupravuje v osobitnom ustanovení, neznamená to, že Obchodný zákonník premlčaciu dobu pre tieto práva neupravuje. Odvolací súd upriamuje pozornosť na komplexnú úpravu premlčania obsiahnutú v § 391 až § 408 Obchodného zákonníka, z čoho vyplýva, že ustanovenia Občianskeho zákonníka na posúdenie premlčacej lehoty nemožno aplikovať. Citované ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce premlčanie v obchodnoprávných vzťahoch majú vo vzťahu k § 107 Občianskeho zákonníka povahu *lex specialis*, a nie naopak. Na podporu svojho názoru odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/5/2008, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod č. 61/2010, z ktorého vyplýva, že aj keď sa bezdôvodné obohatenie riadi Občianskym zákonníkom, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v obchodných záväzkových vzťahoch sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe štyroch rokov podľa § 397 Obchodného zákonníka. Rovnaké závery vyslovil Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 5Obdo 49/2023, kde konštatoval, že ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce následky omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu, nie sú použiteľné na posúdenie omeškania dlžníka s plnením peňažného záväzku vzniknutého z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka v obchodnoprávných vzťahoch. V zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka treba riešiť podľa úpravy v Občianskom zákonníku len tie otázky, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, teda vznik a obsah bezdôvodného obohatenia a právo na jeho vydanie. Ak je dlžník v omeškaní s plnením peňažného záväzku vzniknutého z bezdôvodného obohatenia v obchodnoprávných vzťahoch, vzniká veriteľovi právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka.

115. Bez ohľadu na uvedené, ak by aj súd vychádzal z hypotézy, že na žalobcom uplatnený nárok je možné aplikovať ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka, čoho sa domáhal žalovaný, súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, prečo na daný prípad aplikoval ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na úmyselné konanie žalovaného spočívajúce vo vymáhaní pohľadávky patriacej Úpadcovi napriek vedomosti o prebiehajúcom konkurznom konaní na majetok úpadcu (bod. 18 a aj 17 odôvodnenia). Odvolaciu námietku žalovaného, že súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil prečo nevyhovel námietke premlčania preto vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

116. Žalovaný v priebehu konania namietal, že toto konanie je zaťažené procesnou prekážkou právoplatne rozhodnutej veci s odkazom na rozhodnutie Okresného súdu Čadca sp. zn. 7C/38/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/22/2021 zo dňa 29.11.2022, nakoľko v predmetnej veci už bolo rozhodnuté o nároku spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o. na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému. Napriek tomu, že žalovaný v rámci odvolania nevzniesol odvolaciu námietku k časti odôvodnenia, v rámci ktorej súd prvej inštancie vyhodnotil námietku *res iudicata* ako nedôvodnú, nakoľko ide o neodstrániteľnú prekážku konania, odvolací súd preskúmal aj túto časť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

117. Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) vedie bez ďalšieho k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, pričom o tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a zároveň sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Odvolací súd však po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď konštatoval, že medzi žalovaným označeným konaním a týmto konaním absentuje minimálne jedna z kumulatívnych podmienok tejto procesnej prekážky, a to totožnosť strán sporu, nakoľko v skoršom konaní bola žalobcom spoločnosť DEKaDAR spol. s r.o.. Z uvedeného dôvodu nie je možné hovoriť o právoplatne rozhodnutej veci, čo v konečnom dôsledku priamo vyplýva z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline

118. Žalovaný súdu prvej inštancie ďalej vytykal nesprávne vyhodnotenie procesnej prekážky nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. K námietke pasívnej vecnej legitímácie odvolací súd uvádza, že z ust. § 133 CSP vyplývajú identifikačné znaky zabezpečujúce nezameniteľnosť označenia fyzickej osoby. Jedným z takýchto znakov je identifikačné číslo osoby. Právna úprava nerozlišuje medzi fyzickou osobou a fyzickou osobou podnikateľom ani v ust. § 14 CSP. Identifikačné číslo je možné prideliť

len jednej osobe (R 51/2008). Prideluje ho Štatistický úrad SR na základe žiadosti živnostenského úradu. Fyzická osoba má len jednu subjektivitu. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že nie je pasívne vecne legitimovanou osobou, pretože ho žalobca v žalobe neoznačil ako advokáta. Žalobca označil žalovaného identifikačným číslom, ktoré je jedinečným a nezameniteľným údajom zapísaným nielen v živnostenskom registri a zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou, ale aj v registri právnických osôb. Označenie „advokát“ nie je takým identifikačným údajom, ktorý by žalovanému zakladal samostatnú subjektivitu. Povinnosť používať označenie „advokát“ vyplýva žalovanému zo zákona o advokácii, a to pri poskytovaní právnych služieb, pričom ide len o „profesijné“ označenie, ktoré nemá žiaden vplyv na jeho subjektivitu.

119. Vo vzťahu k námietke žalovaného o prekročení žalobného petitu odvolací súd uvádza, že ani túto námietku nevyhodnotil ako dôvodnú s poukazom na definíciu zmeny žaloby upravenú v ust. § 140 CSP. V danom prípade žalobca zmenou formulácie petitu nespôsobil kvantitatívnu ani kvalitatívnu zmenu žaloby. Z obsahu podaného návrhu na vydanie platobného rozkazu jednoznačne vyplýva, že žalobca sa ako správca konkurznej podstaty Úpadcu, ktorý bol klientom žalovaného, domáha nároku titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Skutočnosť, že v žiadosti o pokračovanie v konaní po podaní odporu žalovaným proti vydanému platobnému rozkazu, ktorým súd návrhu žalobcu vyhovel, určil ako miesto plnenia všeobecnú konkurznú podstatu Úpadcu, nemožno vyhodnotiť ako zmenu žaloby. Vykazuje to skôr znaky odstránenia nedostatku určenia platobného miesta, ktoré vyplýva priamo z ustanovení ZKR, v zmysle ktorých sa získaný výťažok stáva príjmom príslušnej konkurznej podstaty. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyhodnotil aj túto námietku žalovaného ako nedôvodnú.

120. Žalovaný tiež v rámci odvolania namietol, že vec bola na súde prvej inštancie prejednaná v civilnom senáte. Táto skutočnosť však podľa odvolacieho súdu nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 1/98 z 28. januára 1998 (Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rok 1999, č. 99, strana 35), podľa ktorého tým, že obchodnú vec na súde vecne a miestne príslušnom prejednali a rozhodli sudcovia, ktorí podľa rozvrhu práce rozhodujú občianskoprávne spory, nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom a ani nerozhodoval súd nesprávne obsadený. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že sám žalovaný v rámci konania argumentoval ustanoveniami Občianskeho zákonníka, napriek tomu v rámci odvolania bez bližšej argumentácie namietol, že v konaní neboli splnené podmienky.

121. Vo vzťahu k odvolacím námietkam voči zamietnutiu návrhu žalovaného na prerušenie konania do rozhodnutia súdu o žalobe spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o. voči žalovanému odvolací súd uvádza, že ust. § 164 CSP upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, teda také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Prerušenie konania je na úvahe prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však ako jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení. Prerušenie konania v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia predpokladá, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Dôvodom prerušenia konania podľa tohto zákonného ustanovenia je predovšetkým požiadavka, aby sa súdy vyhli tomu, aby určitá otázka bola nadbytočne posudzovaná dvakrát, prípadne je potrebné sa z hľadiska právnej istoty účastníkov vyhnúť tomu, aby bola posudzovaná rozdielne. Pokiaľ teda predmetom tohto konania bolo posudzovanie okolností pre priznanie nároku z bezdôvodného obohatenia žalovaného vymáhaním a prijatím plnenia od dlžníka Úpadcu, ktoré nebolo v konaní sporné, je potrebné prisvedčiť názoru súdu prvej inštancie, že vzhľadom na rozdielnosť strán sporu, nemožno hovoriť o posudzovaní tej istej otázky. Súd v tomto konaní posudzuje naplnenie znakov skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor konkurznej podstaty Úpadcu, správcom ktorej je správca konajúci v mene a na účet Úpadcu. V konaní, na ktoré odkazoval žalovaný v návrhu na prerušenie konania bolo posudzované splnenie podmienok pre priznanie bezdôvodného obohatenia dlžníka Úpadcu. Nemožno teda hovoriť o tom, že by predmetom týchto dvoch konaní bolo posudzovanie totožnej otázky napriek tomu, že skutkové okolnosti boli obdobné. Z hľadiska kritéria významu riešenej otázky pre rozhodnutie súdu môže ísť iba o otázku, ktorá je pre rozhodnutie súdu podstatná. Žalovaný bližšie neuviedol žiadnu konkrétnu otázku, ktorá mala byť v predmetnom konaní riešená a od ktorej posúdenia by malo závisieť rozhodnutie súdu, preto v danom prípade neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Vzhľadom k tomu, že v priebehu odvolacieho súdu bolo súdu doručené rozhodnutie Najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie spoločnosti DEKaDAR spol. s r.o., odvolací súd vzhľadom na argumentáciu uvedenú v predmetnom rozhodnutí znovu konštatuje, že rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania bolo správne.

122. Súd vedený vyššie prezentovanými názormi dospel k záveru, že dôvody uvedené žalovaným v odvolaní nemožno považovať za také, ktoré by po skutkovej a právnej stránke boli spôsobilé spochybniť

vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odvolací súd preto nezachádzal do všetkých detailov sporu a na účely správneho posúdenia tohto prípadu vyhodnocoval len tú argumentáciu strán sporu, ktorá mala význam pre toto konanie a rozhodnutie a inými tvrdeniami strán sporu sa nezaoberal.

123. Vzhľadom na konštatované skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie správne v súlade so zásadou úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

124. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

125. Záverom ešte odvolací súd poukazuje na to, že dňa 20.02.2026 mu bolo doručené podanie Krajského súdu v Žiline, prílohu ktorého tvorí podanie žalobcu zo dňa 09.02.2026, obsahom ktorého je oznámenie o ustanovení nového právneho zástupcu žalobcu, na základe ktorého právne zastupovanie žalobcu v tomto konaní prevzala spoločnosť Advokátska kancelária MANDUCH, s.r.o., Bratislava. Vzhľadom k tomu, že v čase vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu dňa 17.02.2026 táto skutočnosť nebola odvolaciemu súdu známa a súd je viazaný vyhláseným rozsudkom, odvolací súd na túto skutočnosť nemohol prihliadnuť.

126. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).